

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΤΑΓΛΩΤΤΙΣΘΕΙΣΑ ΕΚ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

Της ἐν τοῖς γυμνασίοις σπουδαίουσης σχολῆς.

ὑπὸ

ΕΥΑΓ. Κ. ΚΟΦΙΝΙΩΤΟΥ Δ. Φ.

(Τιμᾶται δραχ. 1,25.)

ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

(Ὁδὸς Χρυσοσπηλαιωτίσσης ἀριθ. 14.)

1867.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ

ΤΗ:

ΑΓΑΘΗ: ΚΑΙ ΜΑΚΑΡΙΑ: ΨΥΧΗ:

ΤΟΥ ΛΟΙΔΙΜΟΥ

ΔΗΜ. Α. ΜΙΧΛΛΟΠΟΥΛΟΥ.

ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΛΑΜΙΑΣ.

Μνημόσυρον γυ.λιας.

Ἀνατίθεται

Η Ε

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΧΟΡΑ

ΤΟΥ ΚΑΙΝΟΤΟΜΟΥ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΧΟΡΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΧΟΡΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΧΟΡΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΧΟΡΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ.

Εἰσαγωγή.

§. 1. **Η** διάλεκτος, ἐν ἣ ἐγράφησαν τὰ ὁμηρικὰ ἔπη ὠνομάσθη ἐκ τοῦ τόπου, ἐνθα ταῦτα παρήχθησαν, *ιωνική*, καὶ πρὸς διάκρισιν τῆς μεταγενεστερᾶς *ιωνικῆς* διαλέκτου, ἐν ἣ ἐγράψεν ὁ Ἡρόδοτος, *ρέας ἰωνικῆς καλουμένης*, λέγεται *ἀρχαία ἰωνική*. Ἐκ δὲ τοῦ εἶδους τῆς ποιήσεως, εἰς ὃ ἀνάγονται τὰ ὁμηρικὰ ποιήματα, καλεῖται ἡ αὐτὴ διάλεκτος καὶ *ἐπική*, καὶ τέλος ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ποιητοῦ ὀνομάζεται ἐνίοτε καὶ *ὁμηρικὴ διάλεκτος*.

§. 2. Ὁ θεμελιώδης χαρακτήρ τῆς διαλέκτου ταύτης εἶναι ὁ πλοῦτος τῶν φωνηέντων, ἡ μαλακότης, ἡ εὐκαμψία καὶ ἡ ῥυθμικὴ εὐφωνία τῶν σχηματισμῶν καὶ συνδυασμῶν τῶν λέξεων: *θεάων*, *θεοῖο*, *ἱεροῖο* δόμοιο, *ἀργυρέοιο* βιοῖο, *ἠύχομοιο*, *ἠελίοιο*-οῖω, *ρέηαι*, *ἦϊε*, *ροεούση*, *καλεοίμην*, *δηϊόφεν*, *ἐπιέλλεο*, *κναρέησι*, *ιδυλήσι*, *ἀγλαῆφι*-ειρύνεται, *δεδαλαται*, *αἰτιῶνται*-ἔνυμελλῶ, *ἐπηετανός*, *εὐκλείη*, *ἀποαιρεῖσθαι*, *ἐκατηβαλέταο*, *ὑπερφηανέορτες*, *ἀμφιπεριστρέφεται* κ.τ.λ. (1).

§. 3. Ὡς *ἀρχαιοτάτη γλῶσσα* (2) ἡ ὁμηρικὴ διάλεκτος δι-

(1) Ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος, διὰ τὸ ἀπαλὸν, ἀθρὸν καὶ ἀνεπιμένον ἰδίωμα αὐτῆς, ἦτο ἡ γλυκυτέρα καὶ ἀπαλωτέρα τῶν διαλέκτων, ὡς ὁ μορφώσας αὐτὴν οὐρανὸς αἴθριος καὶ τερπνός.

(2) Ὁρ. Γραμμ. τῆς ἀρχ. Ἑλλ. γλώσσης ὑπὸ Χ. Παμπούκη σελ. 272 § 653 καὶ ἐξῆς Σ. Ε.

τήρησε σχηματισμούς τινες τῶν ἀρχικῶν γλωσσῶν, οἵτινες δὲν ἦσαν ἐν χρήσει εἰς τὴν μεταγενεστέραν Ἀττικὴν διάλεκτον. Οἱ τοιοῦτοι σχηματισμοὶ οὐδέποτε διὰ τοῦτο πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀπλαῖ ἐξαιρέσεις τῆς κλασσικῆς γλώσσης ἢ ὡς ἀνωμαλῖαι ἢ μάλιστα ὡς ἄδεια ποιητικῆ. Κατὰ ταῦτα οἱ ὀμηρικοὶ τύποι ἐσσι καὶ εἶς δὲν εἶναι ἐξαιρέσεις τοῦ Ἀττικοῦ εἶ, ἀλλ' οἱ παλαιότατοι καὶ ἀρχικοὶ τύποι τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἐκ τῆς ρίζης *es*, ὡς εἰς τὰ *es-μέν*, *es-τέ*, *es-ομαι*, ἐκ τῶν ὁποίων τύπων βραδύτερον κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γλώσσης προῆλθε διὰ συστολῆς τὸ *ei*, (ὡς ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ τύπου *es-μι* τὸ *εἰμι*, ἐκ τοῦ *es-γαι* τὸ *εἶναι*), ὥστε εἰς τὸ *ἐσσι*, *εἶς*, *εἶ* φαίνεται ἢ κατὰ μικρὸν ἱστορικὴ ἀνάπτυξις τοῦ ῥηματικοῦ τούτου τύπου. Ὡσαύτως οἱ ὀμηρικοὶ τύποι *βόλεται*, *βόλεσθε*, *ἐβόλοντο* ἦσαν πρότερον εἰς τὴν γλῶσσαν ἢ οἱ ἐπηυξημένοι κατὰ φωνῆν *βούλεται*, *βούλεσθε*, *ἐβούλοντο*· ἐπειδὴ ἡ ρίζα τῆς λέξεως εἶναι *bol*, σύστοιχος τῇ λατ. ρίζῃ *vol* ἐν τῷ ῥήμ. *volo*.

§. 4. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων τῶν κατὰ κανόνας τινᾶς καὶ ὀργανικῶς μορφωθέντων τύπων, εἰς ἀχρησίαν μετὰ ταῦτα μεταπεσόντων, ἡ ὀμηρικὴ γλῶσσα, ὡς γλῶσσα ποιητικῆ, ἔχει καὶ πλείστους ἄλλους λεκτικούς τύπους, οἵτινες ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ μέτρου, καὶ οἵτινες διὰ τοῦτο πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς τύποι ἀληθῶς ποιητικοί. Οὕτως ἐσχηματίσθησαν ἐκ τοῦ ἀρχαίου θετικοῦ *κράτης* δύο παράγωγοι τύποι *κράτῆρος* καὶ *κάρτῆρος* διὰ μεταθέσεως κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου. Εἰς τὸ ὑπερθετικὸν ὅμως ὁ ἀρχικὸς τύπος *κράτιστος*, ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ *κρ*, δὲν δύναται νὰ εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ, (διότι ἤθελε μετρηθῆ—*u*—*u*), καὶ διὰ τοῦτο ἔμεινε παρ' αὐτῷ εὐχρηστος μόνος ὁ τύπος *κάρτιστος*. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ὑπερθετικὸν τύπον *βάρδιτος* ἐκ τοῦ *βράδης* (παράβ. §. 18). Λόγω τοῦ μέτρου εὐρίσκεται καὶ ἡ συλλαβὴ *ρα* ἀντὶ τῆς *αρ* εἰς τὸ: *τέτράτος*, ἀρχαῖον ποιητικὸν τύπον ἐκ τοῦ *τέταρτος*. Οὕτω ποιητικῆ ἄδεια εἶναι, ἐὰν τὸ στερητικὸν *α* ἔγεινε μακρὸν

εἰς τὰ ἀθανάτων, ἀκαμάτων, ἀνέμελος καὶ ἄλλα, ἢ τὸ ε τῆς ἐπὶ εἰς τὸ: Ἐπίτορος (§. 30. Α), καὶ ἐὰν τὸ ω ἔγεινε τούναντιον βραχὺ εἰς τὸ: ἠρωος (—ου), ἢ αἰ εἰς τὸ: ἔμπαιον (—ου), ἢ οἰ εἰς τὸ: οἶος (ου), καὶ τὰ ὅμοια (παράβ. §. 30 καὶ 32).

Ἐν τῇ τεχνικῇ καὶ ἀρμονικῇ συγχωνεύσει καὶ συνενώσει τῶν ἀρχαίων καὶ νέων ποιητικῶν τύπων κεῖται τὸ ἔξοχον κάλλος τῆς ὀμηρικῆς γλώσσης.

Περὶ Γραμμάτων.

§. 5. Πλὴν τῶν συνήθων γραμμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ἡ παλαιοτάτη γραφή περιεῖχεν ἔτι στοιχεῖόν τι **F**, τὸ ὀποῖον ἐκ μὲν τοῦ σχήματος, ὁμοιοτάτου μὲ διπλοῦν **Γ**, καλεῖται *δίγαμμα*, ἐκ δὲ τοῦ φθόγγου του, ὅστις ὁμοιάζε τὸν τοῦ λατινικοῦ **V** καὶ τοῦ γερμανικοῦ **W** ὠνομάσθη βαῦ (**Faῦ**): **F**εσπέρα (λατ. vespera) ὀψιαιότερον ἔσπερα, **F**ηρ (λατ. ver), ὀψιαιότερον ἦρ (*ἔαρ*), **F**ίς (λατ. vis), ὀψι. ἕς· κλα**F**ίς (λατ. clavis) ὀψι. κλαίς, κλεις· δι**F**ος (λατ. divus) ὀψι. δῖος· δ**F**ίς (λατ. onis) ὀψι. οἷς· ὠ**F**ον (λατ. ovum) ὀψι. ὠον καὶ πολλὰ ἄλλα. — Ἐπειδὴ δὲ τὸ στοιχεῖον τοῦτο παρέμεινεν ἐπὶ πλεόν τοῖς Αἰολεῦσιν, ὠνομάζε-
ται διὰ τοῦτο πολλάκις καὶ αἰολικὸν *δίγαμμα*.

§. 6. Εἰ καὶ οὐδόλως εἶναι ἐν χρήσει τὸ *δίγαμμα* εἰς τὰ ὀμηρικὰ ἔπη ἐν τῇ ἐνεστώσῃ αὐτῶν μορφῇ, ἡ πρωτογενὴς ἤμως αὐτοῦ ὑπαρξίς εἰς ταῦτα εἶναι οὐχ ἥττον ἀναμφήριστος. Τοῦτο καταφαίνεται μάλιστα ἐκ τῶν ἐξῆς δύο τεκμηρίων.

α. Τὸ τελικὸν φωνῆν λέξεώς τινος παρακολουθεῖται πολλάκις ὑπὸ φωνήεντος ἐτέρας ἀμέσως ἐπομένης λέξεως, ἐξ οὗ ἤθελε προκύψει χασμωδία ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ *δίγαμμα*: (ἰλ. 4, 7) *τε ἀναῖ, κατ' ἀρχὰς τε **F**άναῖ* (αὐτ. 85)· *μάλα εἰπέ, κατ' ἀρχὰς μάλα **F**ειπέ*· (Ὀδ. 4, 16) *δὴ ἔτος, κατ' ἀρχὰς δὴ **F**έτος*· (αὐτ. 17) *θεοὶ οἴκονδε κατ' ἀρχὰς θεοὶ **F**οἴκονδε*· (αὐτ. 64) *σὲ ἔπος, κατ' ἀρχὰς σὲ **F**έπος*. Ἄλλως τόσον συγνή χρῆσις τῆς

χασμωδίας ἐν τοῖς ὁμηρικοῖς ποιήμασιν οὐδαμῶς ἤθελε συμβιβάζεσθαι μετὰ τῆς ῥυθμικῆς εὐφωνίας, ἣν ταῦτα παρέχουσι.

β'. Τελικὸν βραχυφωνῆεν γίνεται ἐνίοτε θέσει μακρὸν (1) πρὸ ἀπλοῦ συμφώνου, ὅπερ ἐξηγεῖται εὐκόλως διὰ τῆς προσθέσεως τοῦ δίγαμμου: (ἰλ. 4, 18) ἦτοι |μῆ·ν·οἶ|κέοιτο, ὅπου ἡ συλλαβὴ μὲν ἐμετρήθη μακρά, ἐπειδὴ κατ' ἀρχὰς ἐγράφετο καὶ προὔφερετο μὲν **Φοικέοιτο**· ὡσαύτως (αὐτ. 17, 149) εἰς τὸ: "Ἐκτῶρ|εἶδος ἄ|ριστε, τὸ "Ἐκτορ διὰ τὸ ἐπόμενον **Φεῖδος** ἐγένεινε σπονδεῖος (— —). Ὡσαύτως (Ὀδ. 3, 472) οἶν·ον·οἶρο·χε|εὔντες, ὅπου τὸ οἶνον ἐγένεινε σπονδεῖος (— —) ἕνεκα τοῦ κατ' ἀρχὰς τὸ δίγαμμα ἔχοντος **Φοιροχεεῦντες**· (αὐτ. 8, 215) εὔ μὲν |τόξον| οἶδα, ὅπου τὸ τόξον ἐμετρήθη σπονδεῖος ἕνεκα τοῦ **Φοῶδα** κ.λ.π.

§. 7. Τοιαῦται λέξεις προφερόμεναι ἀρχικῶς μετὰ τοῦ δίγαμμου ἐν τῇ ἀρχῇ εἶναι παρ' Ὀμήρῳ αἱ ἀκόλουθοι 54.

ἄγρυμι, ἄλις, ἄλωμαι, ἀναξ, ἀνδάνω, ἀραιός, ἄστν, ἄαρ(λατ. ver), ἔδρα, ἔθειρα, ἔθρος, εἶδω (**Φειδ-Φιδ** λατ. vid eo), εἶκοσι (δωρ. εἶκατι λατ. viginti) εἶκω, εἶλω, εἶμα (**Φεῖμ, Φεσ,** λατ. ves-tis ἐκ τοῦ ἐσ-θής), εἰπεῖν, ἐκάς, ἕκαστος, ἕκηλος, ἕκητι, ἕκυρός, ἐκόν, ἕλδομαι, ἕλπομαι, ἐλίσσω, ἐννυμι, εἶο (λατ. sui), εἶοικα, ἔπος, ἔργον, ἔρρω, ἐρύω, ἐσθής (παράβ. εἶμα), ἔσπερος (λατ. vesper), ἔτης, ἔτος, ἐτώσιος, ἠδύς, ἠθος, ἠκα, ἠρα, ἠχή, ἰαχή, Ἰλιος, ἰόν, Ἰρις, ἰς, ἴσος, ἴνυς, ἴφι, οἶκος (λατ. vicus), οἶνος (λατ. vinum).

§. 8. Ἡ ἀρχικὴ χρῆσις τοῦ δίγαμμου, ὡς δασέος πνεύματος πρὸ τοῦ ρ (παράβ. **Φρέγος** λατ. frigus· **Φραγ, Φρήγρυμι** λατ. frag-frango καὶ τὰ τοιαῦτα), καὶ ὡς παρεμπύπτοντος ἤχου οὐ μόνον μεταξὺ δύο φωνηέντων (κ**λα**Φίς, δι**Φ**ος, δ**Φ**ις ἰδ. §.5), ἀλλὰ καὶ μετὰ τινα σύμφωνα (δ**Φ**ῶ, ξέν**Φ**ος καὶ ἄλλα), εἶναι

(1) Συμβαίνει ἡ ἑκτασιζαυτὴ ἰδίως εἰς τὰς καταλήξεις ος, ον: (Ὀδ. 1, 5) ἀρνόμε|νος ἦν· (ἰλ. 14 1.) ἔλα|θεν ἰα|χή. Σ. Ε.

αίτια πλήθους ιδιωτισμῶν τῆς ὁμηρικῆς γλώσσης, οἵτινες πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς συνέπεια τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ δίγαμμου, καὶ ὡς ἀναπλήρωσις αὐτοῦ· τοιοῦτοι εἶναι ἡ μετρικὴ ἔκτασις τελικῶν βραχέων φωνηέντων πρὸ ὑγρῶν ἐχόντων τὴν δασύτητα: *κατὰ ῥόον, ὑπὸ ῥιπῆς, διὰ νεφέων* κτλ, ἀναλόγως πρὸς τὰ τοῦ § 6 β, ἡ ἔκτασις βραχέων φωνηέντων ἐν τῷ μέσῳ λέξεως πρὸ φωνηέντος: *βασιλῆος, ἐμεῖο, πειῶ, προῖή*, ἡ ἔκτασις τοῦ ο εἰς ου πρὸ τοῦ δ, λ, ρ: *οὐδός, οὐλος, οὔρος* (§. 17), ἡ ἔκτασις τοῦ ε εἰς ει εἰς τὸ : *ξείνος (ἀντὶ ξένος)* κ. τ. τ.

Μεταβολὴ γραμμάτων.

α. Ἐναλλαγὴ φωνηέντων.

§. 9. Ἡ ἰωνικὴ διάλεκτος προτιμᾷ ἰδιαζόντως τὸν φθόγγον η, (ἐν ᾧ ὁ φθόγγος α ὑπερισχύει ἐν τῇ δωρικῇ διαλέκτῳ ἄ ἀρετά, δᾶμος, μάτηρ ἀντὶ ἡ ἀρετή, δῆμος, μήτηρ κτλ). Ἐντεῦθεν εὐρίσκονται παρ' Ὀμήρῳ πολλαὶ λέξεις καὶ λέξεων σχηματισμοὶ μετὰ τοῦ η, οἱ ὅποιοι εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον (τὴν Ἀττικὴν) ἔχουσιν α.

A. Ἀντὶ τοῦ α μακροῦ εὐρίσκεται η, καὶ

α. Σχεδὸν κανονικῶς εἰς τὰς καταλήξεις τοῦ ἐνικοῦ τῆς πρώτης κλίσεως: *κλισίη, σοφίη, ἀγορή, ἡμέρη, νεητίης* κτλ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ θηλυκὰ ἐπίθετα, *ξενίη, παλαιή, αἰσχρή, ἰερή* κτλ. ἐξαιροῦνται τὸ θεὰ καὶ τινὰ κύρια ὀνόματα (§. 34), ὡς καὶ τὸ ἐπίθετον *διὰ* (§. 55).

β. Εἰς τινὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα: *τριήκοντα, διηκόσιοι, τριηκόσιοι*.

γ. Εἰς τινὰς θεματικούς τύπους τῶν εἰς -ιάω καὶ -αω ληγόντων ῥημάτων: *ἐῆσομαι, περήσω*.

δ. Εἰς πολλὰς ἄλλας λέξεις: *τηός, ἰητήρ, κρητήρ, θώρηξ, πρήσσω, πρηῆς* κτλ.

B. Εὐρίσκεται ἐνίοτε η ἀντὶ τοῦ βραχέος α, καὶ

ά. Εἰς τὰ ἀφρημένα οὐσιαστικά τῆς πρώτης κλίσεως τὰ λήγοντα εἰς -εἰα καὶ -οἰα: ἀληθείη, εὐπλοίη.

ε'. Εἰς πολλὰς ἄλλας λέξεις: κρίσις (κρίσις), Σκύλλη (Σκύλλᾶ), ἠγορέη καὶ ἀηγορή (ἐκ τοῦ ἀήρ), ἠγάθεος (ἐκ τοῦ ἄγαρ), ἠμαθόεις (ἐκ τοῦ ἄμαθος), ἠγεμόεις καὶ ποδήγεμος (ἐκ τοῦ ἄγεμος), ἐπημοιβός (ἐκ τοῦ ἀμείβω), ἠγερέθονται (ἐκ τοῦ ἀγείρω), ἠερέθονται (ἐκ τοῦ ἀείρω) καὶ ἄλλα πολλὰ.

Γ. Ἐνίοτε εἰς τὴν δίφθογγον αυ τὸ α μεταβάλλεται εἰς ἠ: γρηῦς (γραῦς) ρηῦς (ραῦς). Ἀντὶ τῆς δίφθογγου αι εἰς τὴν δοτικὴν πληθυντικὴν τῆς πρώτης κλίσεως εὐρίσκεται ὡσαύτως ἠ καὶ τὸ ι ὑπογεγραμμένοι: μεγάλησιν (μεγάλαις), ἴδε §. 38.

Δ. Ὠσαύτως εὐρίσκεται παρ' Ὀμήρῳ ἐνίοτε τὸ ε ἀντὶ τοῦ αι βέρεθρον (βάραθρον).

(Ἄλλαι περιπτώσεις τῆς ἀμοιβαίας ἐναλλαγῆς τοῦ η καὶ ε παρ' Ὀμήρῳ εἶναι αἱ ἐπόμεναι ἐν §. 11. Α. §. 13. Α, Γ §. 19).

§. 10. Ἐνίοτε τὸ α παρ' Ὀμήρῳ ἐκτείνεται εἰς αι: αἰεὶ (αἰεὶ ἀρχικῶς ἀΨεὶ aevum), παραι (παρά), καταὶ (κατὰ) εἰς τὸ: καταϊβάτης προσέτι χαμαὶ (χαμά), ραίω (ράω), κέραιε (κεράω, κεράννυμι).

§. 11. Τὸ ε ἐκτείνεται ἐνίοτε εἰς η, ἐνίοτε δὲ εἰς ει, σπαινίως μεταβάλλεται εἰς α καὶ ι.

Α'. Τὸ ε ἐκτείνεται εἰς η.

ά. Εἰς τὰς καταλήξεις εἰος καὶ εἰορ: Μινυήϊος, Πηληϊός, ἱερήϊορ.

ε'. Εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις τῶν εἰς εὐς ληγόντων οὐσιαστικῶν: βασιλῆος, βασιλῆϊ, βασιλῆα, κτλ. Ἀχιλῆος κτλ.

γ'. Εἰς τὸ ἦος (ἔος), ἠθγένειος (εὐγένειος).

Β'. Τὸ ε ἐκτείνεται εἰς ει.

ά. Εἰς τὰ εἰς εος λήγοντα ἐπίθετα: χρῦσειος.

ε'. Εἰς τοὺς ἀντωνυμιακοὺς τύπους: ἐμεῖο, σεῖο, εἶο, κτλ.

γ'. Εἰς τοὺς ἐνεστώτας καὶ παρατατικούς πολλῶν εἰς ἑώ ληγόντων ῥημάτων: θεῖω, ρεικείω, π.λεῖω, π.πείω, ἔτε.λεῖετο, κτλ.

δ'. Εἰς τινὰς τύπους τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως καὶ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ: εἰλήλουθα, εἰοικυῖαι, δειδέχεται, δεῖδα, δεῖδοικα.

έ. Εἰς τινὰς ἄλλας λέξεις, ἰδίως πρὸ φωνηέντων καὶ τῶν ὑγρῶν λ, ρ, ρ: εἰαρινός (ἔαρ), εἰῶ, εἰῶς, τείως, Ἑρμείας, σπείδος, χρεῖος, λείουσι (δοτ. πληθ. τοῦ λέωρ)—εἰλάτινος, μέλλας—εἰρ, εἴρεκα, ξεῖνος (§. 8 ἐν τέλει) — ὑπεῖρ, ὑπεῖροχος κ. ἄλ.

Γ. Τὸ ε τρέπεται εἰς α καὶ ι: τάμνω, τράπω (τέμνω, τρέπω) καὶ ἐστία (ἐστία).

§. 12. Τὸ ο ἐκτείνεται συχνότατα εἰς ου, σπανίως δὲ εὐρίσκεται μεταβεβλημένον εἰς ω καὶ αι.

Α. Τὸ μὴ ἐκ παραγωγῆς προκύπτον ο ἐκτείνεται εἰς ου.

ά. Πρὸ τῶν ἡμιφώνων λ, ρ, ρ καὶ τοῦ σ: οὐλόμενος, Οὐλυμπος, πουλύς, κουλεόν (ἀντὶ ολόμενος, Ὀλυμπος, πολὺς, κολεόν)—μοῦνος, οὔνομα (ἀντὶ μόνος, ὄνομα) γούνατος, γούνατα κτλ (ἐκ τοῦ γόνυ) κοῦρος, κοῦρη (κόρος, κόρη)—δούρατος, δούρατι κτλ. (ἐκ τοῦ δόρυ) οὔρεος, οὔρεα (ἐκ τοῦ ὄρος)—κοῦσος (ἀντὶ κόσος).— Περὶ τῶν οὔδος, οὔλος, οὔλος, οὔρος, ἀντὶ τῶν ὄδος, ὄλος, ὄρος, ἴδ. κατωτέρω §. 17.

Τὸ ἐκ παραγωγῆς προερχόμενον ο οὐδέποτε τρέπεται εἰς ου: λόγος, πόρος (ἡ ῥίζα λεγ, περ) καὶ τὰ τοιαῦτα.

Β. Τὸ ο τρέπεται εἰς οι: ἀλοῖη, προῖη, ποιῆ καὶ ποιήεις, φοῖνος καὶ φοῖνιος, μοῖρα, ὄδοιπόριον, χοροῖτυπή, ἠγροίησε, ἀγχοίρησι κτλ. (ἀντὶ τῶν ἀλόα, προή, πόα κτλ.), περὶ δὲ τοῦ ἐν τῇ καταλήξει τῆς γενικῆς οι, ἴδ. κατωτ. §. 39.

Γ. Ἐναλλάσσεται εἰς ω καὶ αι: δύω, Διώνυσος, τροχάω, πωτάομαι (ἀντὶ δύο, Διόνυσος, τροχάω, πωτάομαι)—ἐπαί (ἀντὶ ἐπὶ ἀναλόγως πρὸς τὸ παραί καὶ καταί ἐν §. 10).

§. 13. Συχνότατα ἐν τῇ ὁμηρικῇ διαλέκτῳ γίνεται συστολή τῶν μακρῶν φωνηέντων.

Α. Τὸ η συστέλλεται εἰς ε.

ά. Εἰς τὴν ὑποτακτικὴν: εἶδετε, λάβετον, γείνεαι κτλ.

(ἀντί εἶδητε, λάβητον, γείρεαι κτλ.) παράβ. τὰ ἐπόμ. ἐν Β. α.

β'. Μοναδικὰ εἶναι τὰ: ἀργέτι καὶ ἀργέτα (ἀντί ἀργῆτε καὶ ἀργῆτα), ἀκηχεμένη (ἀντί ἀκαχημένῃ) ξερὸς (ξηρός).

Β. Τὸ ω συστέλλεται εἰς ο'

α. Συχνότατα εἰς τὴν ὑποτακτικὴν: ἴομεν, ἐγείρομεν, εἶδομεν, θείομεν, στείομεν, τραπέιομεν κτλ. (ἀντί τῶν ἴομεν, ἐγείρωμεν, εἶδωμεν κτλ.)

β'. Μοναδικὸν τὸ: εὐρύχορος (ἐκ τοῦ χῶρος).

Γ. Ἡ δὲ φθόγγος ει συστέλλεται ἐνίοτε εἰς ε καὶ ι.

α. Εἰς ε εἰς τὰ θηλυκὰ τῶν εἰς υς ἐπιθέτων: βαθέη, ὠκεία (ἀντί βαθεῖα, ὠκειᾶ): εἰς τὰ: Αἰρέας Ἐρμέα, κέων (ἀντί Αἰρείας, Ἐρμείη, κείων): καὶ εἰς τὰς πλαγίαις πτώσεις τοῦ χεῖρ: χερός, χερί, κτλ.

β'. Εἰς ι, εἰς τὸ: ἴκελος (παρὰ τὸ εἴκελος), ἰδυήσι (1) (ἐκ τοῦ εἰδώς).

Δ. Ἡ δίφθογγος ου συστέλλεται εἰς ο, εἰς τὰ ἐκ τοῦ ποδὸς σύνθετα: ἀρτίπος, ἀελλόπος, τρίπος (ἀντί ἀρτίπους, τρίπους, ἀελόπους) καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους ῥηματικούς τύπους: βόλεται, βόλεσθε, ἐβόλοντο (ἐκ τοῦ βούλομαι, ἰδ. ἀνωτ. §. 3.)

Ε. Ἡ δίφθογγος αι συστέλλεται εἰς α εἰς τό: ἔταρος, ἐτάρη, (παρὰ τὸ εταῖρος, εταῖρη).

(Περὶ τῆς καθαρῶς μετρικῆς συστολῆς τῶν μακρῶν φωνηέντων καὶ τῶν δίφθγγων ἰδ. κατωτ. §. 31 καὶ 32.)

§. 14. Ἀντί τῶν δίφθγγων αυ καὶ ου εὐρίσκονται ἐνίοτε ἄλλαι δίφθογγοι: ἀντί τῆς αυ—ηυ, ἀντί τῆς ου (δηλ. τῆς ἀρχικῶς εο) — ευ: γρηῦς, ρῆυς (ἀντί γραῦς ραῦς. ἰδ. ἀνωτ. §. 9.) ἐμεῦ ἢ μεῦ, σεῦ, εὔ, θάρσευς, θάμβευς, θέρευς, ἐρέβευς, κτλ. (ἀντί ἐμοῦ, σοῦ, οὔ κτλ.) παράβ. §. 51.

§. 15. Τὰ δίχρονα α, ι, υ εἶναι ὅτε μὲν μακρά, ὅτε δὲ βρα-

(1) Μόνον ἐν τῇ φράσει: ἰδυίηαι πρᾶπίδεσαιιν.

χέα (§. 28): ἰλάος καὶ ἱλάος, Ἀπόλλων καὶ Ἀπόλλωρος, (1) Ἀπόλλωνι, Ἀπόλλωνα: Ἄρες, Ἄρες, (2) ὄρνις καὶ ὄρνις θύοντα καὶ θύε κ. πολ. ἄλ.

β. Ἐναλλαγή συμφώνων καὶ πνεύματος.

§. 16. Σύμφωνα. α. ἀντὶ τῶν ττ ὁ Ὅμηρος ἔχει συχνὰ σσ: γλῶσσα, θάλασσα, κρείσσω, τέσσαρες, τάσσω, πρήσσω κτλ.

β' οἱ ῥιζικοὶ χαρακτῆρες δ καὶ θ μένουσιν ἀμετάβλητοι πρὸ τοῦ μ (ἔνθα ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ τρέπονται εἰς σ): ἴδμεν ἴδμεται, ὀδμή, κεκορυθμένος, ἐπέπυθμεν (ἀντὶ ἴσμεν κτλ.).

γ'. τὸ ν τῆς ἀν=ἀνά μένει ἐν τῇ συνθέσει ὡσαύτως ἀμετάβλητον πρὸ τοῦ σ: ἀναστάς, ἀνασχεθέειν (ἐκ τοῦ ἀναστάς, ἀνασχεθέειν).

δ'. τὸ ἄνταντίον τὸ αὐτὸ ν πρὸ τῶν χειλεσφώνων τρέπεται εἰς μ ἐν τοῖς συνθέτοις, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι τελικόν: ἄμ βωμοῖσι, ἄμ πεδίον, ἄμ πέλαγος, ὡσαύτως ἀμβατός, ἀμβάλλων, ἀμγαδόν, ἀμπνεύσας (ἀντὶ ἀναβατός, ἀναβάλλειν, κτλ. πρὸ τοῦ Ἀταυτοφωνεῖ εἰς τὸ ἀλλύεσκεν (ἐκ τοῦ ἀναλύω) καὶ πρὸ τοῦ κ τρέπεται εἰς γ: ἀγκρεμάσας (ἀντὶ ἀναγκρεμάσας).

ε. τὸ τ τῆς κάτ (κατὰ) ταυτοφωνεῖ μὲ τὸ ἐπόμενον σύμφωνον: κάγ γόνυ, κάδ δώματα, κάκ κόρυθα, κάμ μέσον, κάπ πεδίον, κάπ γάλαρα, κάρ ῥόον καὶ ἄλλα. Ὅμοίως ἐν τοῖς συνθέτοις: καδδῦσαι, καλλείπειν, καμμορίη, καρνεύσας, κάππεσεν, καρρέουσα, καταθαεῖν (ἀντὶ καταδῦσαι, καταλείπειν κτλ.). Ὅμοίως καὶ τὸ: κάμμορος ἐκ τοῦ κατάμορος (καὶ ὄχι ἐκ τοῦ κακόμορος).

ς'. Καθ' ὅμοιον τρόπον ταυτοφωνεῖ τὸ π τῆς ἀποκεκομμένης ὑπὸ εἰς τὸ: ὑβάλλειν (ἀντὶ ὑποβάλλειν (ἰλ. 19. 80).

§. 17. Πνεῦμα. Ἀντὶ τοῦ δασέος πνεύματος τῆς κοινῆς δι-

(1) Τὸ Δ εἰς τὸ Ἀπόλλων, ἐν μὲν τῇ ὀνομ. εἶναι βραχύ, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις πτώσεσι μακρόν· ἀπαντᾷ δὲ καὶ βραχύ (ἰλ. 1, 175).

« μῆνιν Ἀπόλλωνος ἐκατηθαλέταο ἄνακτος ».

(2) (ἰλ. 5, 31) Ἄρες, Ἄρες, βροτολογέ, μαιτρὸν, τειχεσιπλήτη! Σ. Ε.

αλέκτου ἀπαντᾷ ἐνίοτε τὸ ψιλόν: ἄμαξα (ἀντὶ ἄμαξα), ἴρηξ (ἐκ τοῦ ἰέραξ), ἡμαρ (ἐκ τοῦ ἡμέρα), ἄλλο καὶ ἄλλο (ἐκ τοῦ ἄλλομαι), ἄμυδις (ἐκ τοῦ ἄμα), Ἄϊδης (ὁ καθαρὸς πρωτότυπος σχηματισμὸς Ἄβιδης ὀψιαιτέρον μετὰ τοῦ δασέως πνεύματος Ἄϊδης), ἀπτοεπῆς (ἐκ τοῦ ἄπτω), ὄπατρος (ἀντὶ ὀμόπατρος) κ. ἄλ. Ἐνίοτε γίνεται σὺν τῇ ἐναλλαγῇ τοῦ πνεύματος ἔκτασις τοῦ φωνήεντος: ἠὼς (ἐκ τοῦ ἔως), οὐδός, οὐλος, οὔρος (ἀντὶ ὀδός, ὄλος, ὄρος, ἀνωτ. §. 8). εὐκηλος (ἀντὶ ἔκηλος μετὰ τοῦ F ἔFκηλος), εὐαδον (ἐκ τοῦ ἔαδον ἀόρ. β'. τοῦ ἀνδάνω μετὰ τοῦ F ἔFαδον) ἡέλιος (ἐκ τοῦ ἡλιος), ἣ εὐρίσκειται μόνον μεταβολὴ φωνήεντος καὶ διπλασιασμὸς τοῦ ἐπομένου συμφώνου: ἄμμες, ἄμμιν, ἄμμε. ἔμμες, ἔμμιν, ἔμμε (ἀντὶ ἡμεῖς, ἡμῖν, ἡμᾶς ἡμεῖς, ἡμῖν, ἡμᾶς).

Μετάθεσις γραμμάτων.

§. 18. Ἡ μετάθεσις γίνεται κυρίως μεταξὺ τοῦ ρα καὶ αρ: κάρτος παρὰ τὸ κράτος· καρτερός, κρατερός, κάρτιστος· βράδης, βάρδιτος (παράβ. ἀνωτ. §. 4)· θάρσος παρὰ τὸ θρασύς, ἀταρπός, ἀταρπιτός (ρίζ. τερπ)· κραδίη παρὰ τὸ καρδίη· οἱ ῥημ. τύποι ἔδρακον, ἔπραθον (ἐκ τοῦ δέρομαι πέρθω) κ.π.ἄλ.

Προσθήκη καὶ ἀποβολὴ γραμμάτων. (*)

§. 19. Ως αὐξήσις τοῦ σχηματισμοῦ τῶν λέξεων, ὅτε μὲν ἐν ἀρχῇ, ὅτε δὲ ἐν μέσῳ ἀπαντῶσι φωνήεντα, συχνότατα μὲν τὸ ε, σπανιώτερον δὲ τὸ: α, σ, ι, η, καὶ ω.

ἀ. Τὸ εἰς τὰ: ἐέ, ἔεδνα, ἐέλωρ ἐέρση, ἐείκοσι, ἀδε-λεός*

(*) Ἡ προσθήκη φωνήεντος ἐν ἀρχῇ λέξεως λέγεται πρόθεσις· ἡ δὲ ἐν μέσῳ λέξεως παρεμβολὴ (ι, υ) πρὸς ἀποτελεσιν διφθόγγου παρένθεσις (§ 10, 11, Β'. 12, Α καὶ Β)· ἡ δὲ κατὰ τὸ μέσον αὐξήσις τῶν συλλαβῶν τῶν λέξεων ἐπέκτασις (§ 19 ἐν τέλει καὶ β'.—γ'.) ἡ δὲ παρεμβολὴ συμφώνου παρέμπτωσις (§ 20. Β). Σ. Ε.

εις τὰς γενικάς: *Ἀτρείδεω, Πηληϊάδεω, πυλέων, γαντέων* κ.ἄλ. Εἰς τοὺς ῥημ. τύπους *ἔην* (παρὰ τὸ *εἰμι*), *εἴσω* (παρὰ τὸ *εἶδω*), *εἴλδετο* (παρὰ τὸ *ἔλδομαι*), *εἴλεον* (παρὰ τὸ *εἶλω*), *ἔειπον* (παρὰ τὸ *εἰπεῖν*), *ἔεργον* (παρὰ τὸ *εἶργω*), *ἔερτο* (παρὰ τὸ *εἶρω*), *εἴλομαι* (παρὰ τὸ *ἔλω*), *εἴσσατο* (παρὰ τὸ *ἔννυμι*), κ.ἄλ. Ἐν τῷ μέσῳ παρεμβάλλεται εἰς τὸ: *ἦεν, ἥελιος*.

β'. Τὸ *α* εἰς τὰ: *Πηληϊάδης, Τελαμωνιάδης* κτλ. Εἰς τοὺς ῥημ. τύπους τῶν εἰς *αω* ῥημ. ὀράας, μγάασθαι κτλ. (§. 112).

γ'. Τὸ *ο* εἰς τὰ: *φῶς, θῶκος* (ἐκ τοῦ *φῶς* *θῶκος*)· εἰς τοὺς ῥημ. τύπους: *ὀρώω* κτλ. (§. 112).

δ'. Τὸ *ι* εἰς τὸ: ὁμοῖος: εἰς τὰς γεν. καὶ δοτ. τοῦ *δύϊκ*: *ῶμοιῦν, ποδοῦϊν* κτλ.

ε. τὸ *η* εἰς τὰ: *εὐηγετής, ἐπηεταρός, ἐλαφθόλος*.

ς'. Τὸ *ω* εἰς τοὺς ῥημ. τύπους: *δρώσι, ἠβώσα* κ.τ.λ. (§. 112).

§. 20. Τὰ σύμφωνα ἢ διπλασιάζονται ἢ παρεμπίπτουσι.

Α. Διπλασιάζονται. α'. Τὰ ἡμίφωνα καὶ συχνότερον μὲν τὰ: *λ, μ, ρ, σ*, σπανιώτερον δὲ τὸ *ν*: *ἔλλαβε* — *ἔμματον, φιλομμειδής* — *καταρρέω, καταρρέω* — *μέσσοι, ὀπίσσω, ὄσσοι, ὄσσάκι, τόσσοι, τούσσοι, τούσσοι*· εἰς τὰς δοτ. πληθ. *ποσσί, πόδεσσι, γέεσσι* κτλ. Εἰς τοὺς ῥημ. τύπους: *ἔσσομαι, ἐγέλασσα, ἐκόμισσα* κτλ — *ἔννεον ἐννεητος, ἐννέτω*.

β'. Ἐκ τῶν ἀφώνων συχνότατα διπλασιάζονται τὰ *π* καὶ *τ*, σπανιώτερον τὰ *κ* καὶ *δ*: *ὀπποῖος, ὀππόσοι, ὀππότε, ὀππη, ὀππως, ὀππότεροι, ὀπποτέρωθεν* — *ὄττι, ὄττεο, ὄττεν* — *πέλεκχοι* — *ἄδδεις, ἔδδισα* κτλ.

Β. Παρεμπίπτουσι ἐνίοτε τὰ *ν, μ, ρ*, σπανίως δὲ τὰ *β, τ, θ*: *ἀπάλαμνος, γώνυμος* — *ἀμφασίη* — *ἐγγέσπαλος, ὄρεσφιν, ἐνρισπον* — *μέμβλωχα* (ρίζα *μολ, ὀρ. ἔμολον*) *ἄμβροτος* καὶ *φθισίμβροτος* (ρίζα *μορ λατ. mor — ior*) — *πτόλις, πτολίθιον, πτόλεμος* — *διχθά, τριχθά, ἐγγρηγόρθασι*.

§. 21. Ἀποβολὴ φωνηέντων* γίνεται ἐν ἀρχῇ ἐν μέσῳ καὶ ἐν τέλει.

A. Ἐν ἀρχῇ ἀποβάλλεται (δι' ἀφαιρέσεως) τὸ α εἰς τὸ: ῥα (ἀντὶ ἄρα), στεροπή, στεροπηγερέτα, στάχυς (ἀντὶ ἀστεροπή κτλ): τὸ ε εἰς τὰ: κεῖνος, κείνη, κεῖθε, κείθεν, κείσε (ἀντὶ ἐκεῖνος κτλ.

B. Ἐν τῷ μέσῳ (διὰ συγκοπῆς) ἀποβάλλεται τὸ α, εἰς τὸ: γλακτογάρος (ἀντὶ γαλακτογάρος), καὶ εἰς τοὺς ῥημ. τύπους: εἰλλήουθμεν, ἐπέπυθμεν—τὸ ε εἰς τοὺς ῥημ. τύπους: κέκλετο, κεκλόμενος (ἀντὶ κεκέλετο, κεκελόμενος), ἔπλεν, ἔπλεο, ἔπλετο (παρὰ τὸ πέλω καὶ πέλομαι) πτάμενος ἐπιπτέσθαι (παρὰ τὸ πέτομαι) καὶ μετ' ἐκτάσεως τοῦ προηγουμένου φωνηέντος εἰς τὰ: ἱρός, ἱρηξ (ἀντὶ ἱερός, ἱεραξ—τὸ ο ἀποβάλλεται εἰς τὸ: τίπτε (ἀντὶ τίποτε).

Γ. Ἐν τῷ τέλει δι' ἀποκοπῆς (τ. ἔ. πρὸ συμφώνων) ἀποβάλλεται τὸ α εἰς τὸ: ἄρ (ἀντὶ ἄρα), εἰς τὰς προθέσεις¹: πάρ, ἄν, κάτ (ἀντὶ παρὰ ἀνά κατὰ), ἐν αἷς τὸ ρ τῆς ἄν καὶ τὸ τ τῆς κάτ ἐν συντάξει καὶ ἐν συνθέσει μεταβάλλονται ἢ ἀφομοιοῦνται πρὸς τὸ ἐπόμενον σύμφωνον (§. 16. δ' καὶ ε'), ὅτε καὶ τὸ τ τῆς κάτ ἐν τισι συνθέσειν ἀποκόπτεται, ὥστε ἐκ τῆς κατὰ μένει μόνη ἢ συλλαβὴ κα (ἴδ. §. 23. B). Μοναδικαὶ εἶναι αἱ ἀποκοπαὶ τῆς ἀπὸ καὶ ὑπὸ εἰς τὰ: ἀπέμψει καὶ ὑββάλλειν (ἀντὶ ἀποπέμψει καὶ ὑποβάλλειν ὡς πρὸς τὸ β τῆς ὑβ ἴδ. §. 16 ς').

Δ. Ἡ ἀποβολὴ τελικῶν φωνηέντων δι' ἐκθλίψεως πρὸ ἀρκτικοῦ φωνηέντος ἐπομένης λέξεως εἶναι συχνοτάτη παρ' Ὀμήρῳ ὄχι μόνον εἰς τὰς συνθήεις περιστάσεις², ὡς μυρὶ' Ἀχαιοῖς, τ' ἄρ,

(*) Ἡ ἀποβολὴ φωνηέντος ἐν ἀρχῇ λέξεως καλεῖται ἀφαιρέσις· ἡ δὲ ἀποβολὴ φωνηέντος συλλαβῆν ἀποτελοῦντος ἐν τῷ μέσῳ λέξεως συγκοπὴ. Ἡ δὲ ἐν τῷ τέλει πρὸ συμφώνου, μὴ δικαιουμένη ὑπὸ τῶν κανόνων τῆς καινῆς διαλέκτου, ἀποκοπή· ἡ δὲ πρὸ φωνηέντος ἐκθλίψις· ἡ ἀποβολὴ ἐνός τῶν ὁμοίων συμφώνων παρελλείψις (§. 23 β').

1. Ὁ τόνος τῶν προθέσεων, ἐν συντάξει οὐσῶν, μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ φωνηέντος ἀναθεβάσθαι ἐπὶ τῆς μένουσας συλλαβῆς: κάτ, ἄν.

2 Ὁρ. Γραμ. Γενν. ὑπὸ Παπασολ. §. 240. καὶ Βουτυμ. μετάφ. Ἀσώπ. § KB. Σ.Ε.

δ' ἐμοί, ἢδ' αἰγῶν, θ' ἱερῆα κτλ. (Ἰλ. 4.) δ' ἀνθρώπων, γ' ἐν, οὐδ' ὄς, ἔκταρ' Ὀρέστης κτλ. (Ὀδ. 4.) ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας ἰδίας αὐτῷ περιστάσεις, οἷον τὸ α εἰς τὸ: ῥά³ γινόμενον ῥ' — Τὸ ε σχεδὸν ἀπεριορίστως (ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὸ ἰδὲ = καί, καὶ εἰς τὴν ἐπιρρ. κατάλ. ζε) — τὸ ι εἰς τὰς ῥημ. καταλ. ἐσσ', εἰσ', εἶσ', φιλοῦσ' κτλ. εἰς τὴν δοτ. πληθ. τῆς 3 κλίσι. ⁴ καὶ τῶν προσ. ἀντων. χέρσ', χείρεσσ', πάντεσσ', κτλ. ἄμμι,⁵ ἔμμι, σφ'. εἰς τὴν τοπικὴν κατάληξιν—θι: ἀλλοθ', ὄθ. εἰς τὸ ἀριθμητικὸν εἰκος' ἀντὶ εἴκοσι (ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὸ εἰέκοσι), καὶ εἰς τὸ: ὅτ' ἀντὶ ὅτι ⁶ καὶ ὅττ' (ἀντὶ ὅττι) — τὸ ο σχεδὸν ἀπεριορίστως, ὡς τὸ ε (ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὰς ἀρχαίας καταλ. τῆς γεν. —αο, καὶ οιο). Ἡ δίφθογγος αι ἐκθλίβεται εἰς τὰς ῥηματ. καταλ. — μαι —ται καὶ —σθαι: οἴμ', γερήσεται, διαγωνιέσθ' κ.τ.λ. Εἰς τὴν κατάλ. —σαι τοῦ 2 ἐνικ. προσ. ἦσ' ἀντὶ ἦσαι (ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὴν κατάλ. αι τοῦ ἐνεργ. ἀπαρ.). Ἡ δίφθογγος οι ἐκθλίβεται ἐνίοτε εἰς τὰ: μοι καίτοι (ἴσως καὶ ἀπαξ εἰς τὸ σοι Ἰλ. 4, 470, οὐδέ σ' ὄτω κτλ.) ⁷.

§. 22. Ἐνίοτε παραλειπομένης τῆς ἐκθλίψεως γεννᾶται χασμωδία.

Φαινομένη μόνον εἶναι ἡ χασμωδία παρ' Ὀμήρῳ πρὸ τῶν λέ-

3. Ἐτι δὲ καὶ εἰς τὸ οὐδέτ. πληθ. σά πρὸ τῆς γεν. τῆς αὐτὸς ὁ Ὀμηρος ἐκθλίβει τὸ α: τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε (Ὀδ. 1, 336).

4. Ὁ Ὀμηρος ἐκθλίβει τὸ ι τῆς δοτ. κυρίως μετὰ τὴν διπλασιασμένην τοῦ σ, οἱ δὲ Ἄττικοὶ προσλαμβάνουσι πάντοτε δι' εὐφωνίαν τὸ ν.

5. Αὗται ἀπαντῶσι καὶ μετὰ τοῦ ν κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου; ἔμμιν, ἄμμιν σφίν. Σ. Ε.

6. Ὅταν δὲν γεννᾶται σύγχυσις μετὰ τοῦ μορίου ὅτε. Ὁρ. Γραμ. Βουτ. μετάφρ. Ἀσωπίου σελ. 39. παράβ. καὶ εἰς Συντ. Περ. Β. σελ. 713 §. 11).

(7) Τινὲς ἀρνούμενοι τὴν ἐκθλίψιν τῆς οι δέχονται ἐνταῦθα τὸ σ' ὡς αἰτ. σέ' ἄλλοι δὲ πάλιν δεχόμενοι ἐκθλίψιν τῆς οι εἰς τὴν δοτ. μοι | Ἰλ. 6. 163 | δέχονται καὶ ἐνταῦθα. Οἱ δὲ μὴ παραδεχόμενοι τὴν ἐκθλίψιν συνιζάνουσι τὴν οι μετὰ τοῦ ἀκολουθοῦ φωνήεντος ἢ διορθοῦσι τὰ εὐρισκόμενα μετ' ἐκθλίψεως χωρίζ. (παραβ. Heyn. εἰς Ἰλ. τομ. 7. σελ. 400 καὶ Σπίντσερ. εἰς excusr. Ἰλ. XIII καὶ Ἀσωπίου εἰς Συντακτ. Περίοδ. Β. σελ. 920—2). Σ. Ε.

ξεων, αίτινες άρχικώς είχον τὸ F ὡς: μάλα εἶπέ, τε ἀγαῆ, θεοὶ οἴχορθε κτλ. (ἴδ. άνωτ. §. 6. καὶ 7). Τούναντιον άνεκτὴ εἶνα παρ' αὐτῶ ἡ χασμωδία.

ά. Μετὰ τελικὰ μακρὰ φωνήεντα ἡ διφθόγγους καὶ ἐν ἄρσε καὶ ἐν θέσει (ἐν δὲ τῇ θέσει γίνεται σοχνάκισ καὶ συστολὴ τοῦ μακροῦ φωνήεντος §. 31): ἀντιθέ|ω Ὀδυ|σηῖ — πλάγχθῃ ε|πελ.

β. Μετὰ τελικὸν φωνῆεν μὴ ἐπιτρέπον ἔκθλιψιν, ὡς τὸ ι τῆς ἐνικ. δοτ. τῶν τριτοκλίτων: παιδὶ ὄπασσιν' ὡσαύτως καὶ τὸ υ: ἄστν ἀελλπέορτες.

γ. Μετα φωνῆεν βραχὺ συχνότατα, μεσολαβούσης καὶ στίξεως, ὡς καὶ ἐν τῇ θηλυκῇ τομῇ: κάθησο ἐμῶ δ' — ρήπιοι, οἶ κτλ. — Ὀλύμπιε. οὔ ρυ. κτλ.

δ. Μετὰ λέξεις, ὧν τὸ τελευταῖον φωνῆεν ἐξεθλίβη ἤδη: μυρὲ Ἀχαιοῖς, ἀλγέ εἴθηκεν, ἐπέ ἀθανάτοισι, δένδρε ἔθαλλεν κτλ.

§. 23. Ἀποβολὴ συμφώνων σπανίως γίνεται: οὔτω

A. Ἐν ἀρχῇ λέξεως εἰς τὸ: αἶα δευτερεύοντος τύπου τοῦ γαῖα, (ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς τὸ: ἴα = μῖα, διότι τὸ ἴα εἶναι λέξις αὐθύπαρκτος, ἴδ. κατ. εἰς τὰ ἀριθμ. §. 74).

B. Ἐν μέσῳ ἀποβάλλεται τὸ γ, εἰς τὸ: φάρυγος (ἀντὶ φάρυγος παρὰ τὸ (φάρυγξ)—τὸ δ εἰς τὸ: μόλιθος (ἀντὶ μόλιθος) — τὸ ρ εἰς τὸ: ποτὶ (ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ τύπου προτὶ=πρὸς)—τὸ σ εἰς τὸ ὄπιθε (ἴσως παλαιότερον τύπον τοῦ ὄπισθε) — τὸ τ (τῆς ἀποκοπείσης κατ ἐκ τῆς προθ. κατά), εἰς τὰ: κάκταρε (ἀντὶ κατὰκταρε), κάσχεθε (ἀντὶ κατὰσχεθε), καστοργῦσα (ἀντὶ καταστοργῦσα)—τὸ ἐν τῶν δύο ὁμοίων συμφώνων εἰς τὸ: Ἀχιλεὺς, Ὀδυσσεὺς (ἀντὶ Ἀχιλλεύς, Ὀδυσσεύς).

Γ. Ἐν τέλει τὸ ς τῶν ἐπιρ. ὡς καὶ τὸ ἐφελκυστικὸν γ ὑπόκεινται εἰς μεγάλην ἀστασίαν: πολλακι ἢ πολλάκις, ἀμφὶ ἢ ἀμφίς, ἐθὺ καὶ ἰθὺς — ἀνευθε(ν), πρόσθε(ν) κτλ. ἄμμι, ἕμμι, σφίσι, ρόσφι κτλ. ἀντὶ ἄμμιν, ἕμμιν, σφίσιν, ρόσφιν κτλ. Τὸ γ φυλάττεται πάντοτε εἰς τὰ: πόθεν, ὅθεν, ὀπόθεν, καὶ ἄλλοθεν.

Διαίρεσις, κράσις καὶ συνίζησις τῶν φωνηέντων.

§. 24. Ἡ διαίρεσις τῶν διφθόγγων εἰς τὰ συγκροτοῦντα αὐτὰς ἀπλᾶ φωνήεντα εἶναι συχνοτάτη παρ' Ὀμήρῳ, τὸ μὲν διότι ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρχεν ἡ διαίρεσις (ἔνεκα τοῦ F ἰδ. §. 5 ς'), τὸ δὲ ἔνεκα τῆς ἀνάγκης τοῦ μέτρου: οἷς (ἀρχικῶς ὄFις) οὐδέποτε οἷς· πάϊς (ἀρχικῶς πάFις) ἀντὶ παις—αὔτμη, εἶσκω, εἶδ', ὄτω, ὄτομαι, οἷστός, ἦια (ἀντὶ ἦα ἐκ τοῦ εἶμι) κτλ.

§. 25. Ἡ κράσις, τ. ἐ. ἡ συναίρεσις τοῦ τελικοῦ φωνήεντος τῆς ἡγουμένης μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ τῆς ἀμέσως ἐπομένης λέξεως καὶ ἡ εἰς μίαν συνένωσις αὐτῶν, εἶναι σπανία ἐν γένει παρ' Ὀμήρῳ. Συχνότατα ἀπαντᾷ εἰς τὸ ἄρθρον καὶ εἰς τὸν σύνδεσμον καὶ μετὰ ἐπομένου φωνήεντος: οὐμός, ὄριστος, οὐτός (ἐκ τοῦ ὀ ἐμός, ὀ ἄριστος, ὀ αὐτός, εἰς δὲ τὰ δύο τελευταῖα παραδείγματα συμβαίνει καὶ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ δασέος πνεύματος)* τᾶλλα (ἐκ τοῦ τὰ ἄλλα), καὐτός¹, (ἐκ τοῦ καὶ αὐτός) καὶ τλ. Ὡσαύτως εἰς τὰ: εἰ καὶ ἐπεὶ μετὰ τοῦ ἄν: ἦν, ἐπήν (ἐκ τοῦ εἰ ἄν καὶ ἐπεὶ ἄν): καὶ εἰς τὰ οὔνεκα καὶ τοὔνεκα (ἐκ τοῦ οὔ ἔνεκα καὶ τοῦ ἔνεκα).

§. 26. Συχνοτέρα εἶναι ἡ συναίρεσις ἢ παραγομένη διὰ τῆς συνεκφωνήσεως δύο ἀλλεπαλλήλων φωνηέντων εἰς μίαν συλλαβὴν, μὴ ἀποτελοῦσαν δίφθογγον (ἰδιαιτέρως δὲ καλεῖται ἡ συναίρεσις αὕτη συνίζησις. Γίνεται δὲ αὕτη ὅτε μὲν εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν, ὅτε δὲ εἰς τὸ τέλος καὶ τὴν ἀρχὴν δύο ἀλλεπαλλήλων λέξεων.

A. Ἐν τῇ αὐτῇ λέξει.

ἀ. Τὸ α συνίζανεται μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος ἢ διφθόγγου εἰς τὰ: δαέ — ἀεθλεύω, ἀνάειρε.

(1) Ἀντὶ κράσεως τινὲς παραδέχονται ἐκθλιψὴν τῆς αἰ γράφοντες κ' αὐτός (παρὰ δὲ Κρούσιον εἰς ἰλ. δ, 260). Σ. Ε.

β. Τὸ ε μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος (ὅπερ καὶ συνηθέστερον), καὶ

1. Ἐπομένου μακροῦ ἢ βραχέος α καὶ μετὰ τῆς αι: *κρέα, ρέα, ἠνώγεα, στήθεα, ἔα, πόλεα, ἡμέα* — γνώσεαι.

2. Μετὰ τοῦ ο τῆς οι καὶ ου: ἴσχεο, Πηλέος, ἄφρεορ — θεοί, θεοῖσι, χρυσεῖσι, οἰκέοιτο, — χρυσεῦ.

3. Μετὰ τοῦ ω: Πηληϊάδεω, χρεώ, ἔω, τέω, χρυσεώ, στηθέω, χρεώμενος, ἔωμεν, τεθνεῶτι, μεμνέωτο.

γ. Τὸ ι μετὰ τῶν ἐπομένων φωνήεντων α, η, αι καὶ ο: πόλιας, Αἰγυπτίας, — Αἰγυπτίη, — ἰστίαιαρ, — πόλιος.

δ. Τὸ ο μετὰ ἐπομένου ο: ὄγδοον.

ε. Τὸ υ μετὰ τῆς ἐπομένης οι: δακρύοισι.

ς. Πολὺ σπανίως καὶ μετὰ ἐπομένου μακροῦ φωνήεντος: ἐναλίω.

Β. Συμβαίνει συνίζησις ἐν τέλει καὶ ἀρχῇ δύο λέξεων, καὶ μάλιστα τῆς ἡγουμένης ληγούσης εἰς η (ιδίως εἰς τὰς λέξεις ἦ, ἦ, δῆ, μῆ), εἰς ει (τῆς ἐπεὶ) καὶ εἰς ω: ἦ οὐχ, ἦ εἰσόκεν, ἦ εἰπέμεναι, δῆ ἀντίβιον, δῆ Ἀρτιμάχοιο, δῆ ἄργην, δῆ ἀφρειώτατος, δῆ ἔβη, δῆ ἔπειτα, δῆ ἔβδομος, δῆ ὄγδοον, μῆ ἄλλοι, Πηλεΐδη ἔθελ', εἰλαπίνη ἡ — ἐπεὶ οὐδ' — ἀσθέστω οὐδ', — ᾧ ἀρίγνωτε, γέλω ἔκθαρον.

Περὶ ποσότητος συλλαβῶν.

§ 27. Παρ' Ὀμήρῳ δύο σύμφωνα, ἄφωνον πρὸ ὑγροῦ, καθιστῶσι κανονικῶς θέσει μακρόν τὸ πρὸ αὐτῶν βραχὺ φωνῆεν, καὶ ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς λέξεως, ἔντε τῇ ἄρσει καὶ τῇ θέσει: πέπλος, πότμος, τέκνον, βότρυς, πατέρᾱ κλυτὸν, δὲ κλαγγή, ἐπὶ κληῖσιν, τί κλαίεις, ἄνδρᾱ θρητόν, τᾱ' πρῶτα, ἔρα|τᾱ' πρόφε|ρε χρυσε|ης, κ. ἄλ. Ἄλλ' ἐνίοτε ἐν τῇ θέσει διαμένει καὶ βραχὺ τὸ φωνῆεν: ὅθι πλεῖστα, τίνα' πρῶτον, ὄγε πρην, δειλοῖσι βροτοῖσιν κ. ἄλ. Ὡσαύτως διαμένει βραχὺ ἐνε-

κα μετρικῆς ἀνάγκης καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως: ἀλλ' ἄθροους.

§ 28. Εἴς τινας λέξεις τὰ ἀμετάβολα καὶ ἀπλᾶ ὄντα ὡς καὶ τὸ δ καὶ σ καθιστῶσι τὸ πρὸ αὐτῶν ἐν τῇ ἄρσει τῶν ποδῶν φωνῆν μακρὸν, (ὅπερ μάλιστα προέρχεται ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ, ἀλλ' ἔπειτα ἐξαφανισθέντος F' ἰδ. §. 8). Οὕτω πρὸ τοῦ λ: *μάλᾳ λίσσοντο*, ἐπὶ *λιθέῳ*, ὑπὸ *λόφον*—πρὸ τοῦ μ: δὲ *μαλακοῖσι*, τὲ *μεγάλη*, ἐπὶ *μεγάροισιν*, ἀπὸ *μελέων*, — πρὸ τοῦ ν: *διᾶ νεφέων*, ὥστ' ἔφεος, ὄρει *νεφέετι*, ἀπὸ *νευρήφι* — πρὸ τοῦ ρ: *κατᾶ ῥόον*, ἐπὶ *ῥητῶ*, ὑπὸ *ῥοῆς*—πρὸ τοῦ δ: *κατᾶ δεινούς*, δὲ *δείσαντες*, ἐτὶ *δῆν*, ἐπὶ *δέος* — πρὸ τοῦ σ: τὲ *σεύαίτο*.

Ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ μέσῳ εἰς τὰ σύνθετα: *κατᾶ λοφᾶδια*, *διᾶ μελεῖστί*, *κατᾶ νεύων*, *κατᾶ ριγηλά*, *ἐπιθύσαντες*.

Ἐν θέσει ποδὸς τὸ βραχὺ φωνῆν πρὸ ἀμεταβόλου καθίσταται ἐνίοτε θέσει μακρὸν: *πολλᾶ λίσσομένη*, *πυκνᾶ ῥωγαλέην*, *πολλᾶ ῥυστάξεσκεν*.

§ 29. Ἐνεκα καθαρῶς μετρικοῦ λόγου, ἐὰν συμπέσωσι τρεῖς βραχεῖαι συλλαβαὶ ἀλλεπάλληλοι, ἡ τελευταία τούτων, ἐν ἄρσει κυρίας τομῆς κειμένη, ἐκτείνεται εἰς μακρὰν εἴτε πρὸ ἀπλοῦ συμφώνου τύχη εἴτε πρὸ φωνήεντος.

A. Πρὸ συμφώνου: *ἀμφιφραδέᾳ δέ*, *ἀμφιφέφεᾳ τε*, *ἐτεᾶ τε*, *ὀπταλέᾳ τε*, *ῥωγαλέᾳ τά*, *Βαλλε τηλεκλυτά*, *νηπύτιε τί*, *ὀπόσᾳ τολύπευσε* — *Τηλέμαχε ποῖον*, *τέκετὸ Πολυφείδεα* — *νισσόμεθᾳ κερεάς*, *λιμένᾳ καί*, *πορσῦρεᾳ καθύπερθ'*, *ἀμφιφραδέᾳ κατέλεξας*.

B. Πρὸ φωνήεντος: *Πυλαιμένεᾳ ἐλέτην*, *ἀμφιπρεπέᾳ ὄτε*, *ὄνομα Οὔτιν*, *μεγάλᾳ ἰάχορτα*.

§ 30. Ὡσαύτως ἐκτείνεται ἐξ ἀνάγκης καθαρῶς μετρικῆς,

A. Ἡ πρώτη ἐκ τριῶν βραχειῶν συλλαβῶν εἰς πολυσυλλάβους λέξεις: *ἀθανάτων*, *ἄκάματον*, *ἀνέφελος*, *ἄγοράασθε*, *ἔπιτορος*, κ. ἄλ. (§ 4).

B. Ἡ μεταξὺ δύο μακρῶν κειμένη βραχεῖα συλλαβή: *ιστίη*, *κακοεργίης*, *ὑποδεξίη*, *ἀχομιστίη*, *ἀγρίου*, *ἀνεψιῶ*, *προθυμίησι*.

Γ. Ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ ἐπει (ἢ ἐπειδὴ) ἐν τῇ ἀρχῇ ἑξαμέ-
 τρου στίχου (ὅστις διὰ τοῦτο ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων
 γραμματικῶν ἀκέφαλος) (Ἰλ. 22,379).

Ἐπειδὴ τὸν ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν, καὶ Ὀδ. 4,13.

Ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείρατο παῖδ' ἐρατεινήν;

Ἔτι δὲ καὶ ἐν (Ἰλ. 23,2: Ὀδ. 8,452: 21,25: 24,482).

§. 31. Μακρὸν τελικὸν φωνῆεν ἢ δίφθογγος ἐν θέσει ποδὸς
 πρὸ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως (1) βραχύνεται:
 κρήνῃ ὑπὸ, ἡμέρῃ ἐν, καὶ ἄρθρα, ἄλλοι εὐκνήμιδες, ἐκηβόλου
 Ἀπόλλωνος, κ. πολ. ἄλλ.

Ἡ συστολὴ αὕτη γίνεται καὶ ἐν τῇ συνίζήσει (§ 29): χρυ-
 σέω ἀ/γά (—υυ—).

§. 32. Ὡσαύτως καὶ ἐν μέσῳ λέξεως μακρὸν φωνῆεν ἢ δί-
 φθογγος βραχύνεται πρὸ ἐτέρου φωνήεντος. Οὕτω τὸ η εἰς τὸ:
 βέβληαι (—υυ)— τὸ ω εἰς τὸ: ἥρωος (—υυ)— τὸ ει εἰς τὸ:
 ἐπειῆ (υυ—), τὸ αι εἰς τὸ: ἔμπαιον (—υυ).— τὸ οι εἰς τὸ:
 οἶος (υυ) — τὸ υι συχνότερον εἰς τὸ: υἷος (υυ).

§ 33. Τέλος εἰς τινὰ ὀνόματα κύρια ἀρχόμενα ἀπὸ ζ καὶ
 σκ, καὶ ἔχοντα τὴν πρώτην αὐτῶν συλλαβὴν βραχεῖαν, ἢ τῆς
 προηγούμενης λέξεως τελικὴ βραχεῖα συλλαβὴ μένει ὡσαύτως
 τοιαύτη: ἄστυ Ζελεῖης, οἱ τῷ Ζάκυνθος, ἢ δὲ Σκάμμαδος.

Τυπικόν.

Περὶ κλίσεως ὀνομάτων.

Πρώτη κλίσις.

§. 34. Ἀντὶ τοῦ ληκτικοῦ α μακροῦ, πρὸ πάντων δὲ τοῦ
 καθαροῦ—α, καὶ τοῦ τῶν εἰς —ρα ληγουσῶν λέξεων, εὗρίσκε-

(1). Σπανίως τοῦτο συμβαίνει, ἐὰν ἡ ἐπομένη λέξις ἀρχικῶς εἴη τὸ δί-
 γαμμα, συμφώνου τόπον ἐπέχοντος τούτου. Σ. Ε.

ται παρ' Ὀμήρῳ κανονικῶς η, συχνάκις δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ βρα-
χέος α: σοφ^η, ἀγορ^η, νεη^ης, ἀληθει^η, κρίσ^η, κτλ. (ὄρ.
§. 9. Α καὶ Β). Τὸ ὄνομα θεὰ καὶ τὰ κύρια ὀνόματα Ναυσι-
κάα, Φειά, Αἰρείας, Ἑρμείας, φυλάττουσι πάντοτε τὸ α. Ἡ
κλητικὴ τοῦ νόμῳ συστέλλει τὸ η εἰς ᾗ: *νόμῳ*.

§. 35. Τινὰ ἀρσενικὰ οὐσιαστικά, ἀντὶ τῆς συνήθους κατα-
λήξεως ης, ἔχουσι κατάληξιν ᾗ βραχύ, (ὅπερ εἶναι σύνηθες εἰς
τὴν αἰολικὴν διάλεκτον), κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου καὶ
τοῦ ῥυθμοῦ: αἰχμητά, ἀκάκητα, εὐρόποα, ἠπότα, Θυέστα, ἱπ-
πηλάτα, ἱππότα, κυανοχαῖτα, μητετα, νεφεληγερέτα (παράβ.
πρὸς ταῦτα τὰ λατινικά: *Scviba, nauta, poeta, co-*
meta κτλ).

§. 36. Ἡ ἐνικ. γενκ. τῶν ἀρσεν. ἔχει τρεῖς σχηματισμούς.

Α. Τὸν ἀρχικὸν ᾗο: Ἀτρεῖδᾗο, Ἀἰδᾗο, Ὀρέστᾗο, ἰκέτᾗο κ.
ἄλ. Τὸν αὐτὸν σχηματισμὸν ἔχουσι καὶ τὰ ἐπίθετα τῆς κλίσεως
ταύτης: ἕκατῃβελέταο ἀνακτος (Ἰλ. 1,65), εὐρῥέταο (αὐτ.
6, 34.)

Β. Τὸν ἐκ συναϊρέσεως τοῦ ᾗο εἰς ω, ἠγουμεμένου φωνήεντος: Αἰ-
ρειώ, Ἑρμείω, Βορέω, εὐμμελλώ (ἀντὶ Αἰρεῖαο, Ἑρμείαο, Βο-
ρέαο, εὐμμελλιαο κττ.

Γ. Τὸν εἰς ω μετὰ παρεμπύπτοντος ε, (ὅταν προηγῆται σύμ-
φωνον): Ἀτρεῖδεω, Πηληϊάδεω, Νηληϊάδεω, ἐριθρεμέτεω, κ. ἄλ.

Τὸ εω τοῦτο πάντοτε συνιζάνεται (§. 23. β'. 3), διὸ τὸ ε οὐ-
δάλως ἐπηρεάζει τὸν τόνον. (1)

Παράδειγμα σχηματισμοῦ (2) τῆς εἰς αο καὶ εω γεν. ἐν τῇ
αὐτῇ λέξει εὐρίσκεται παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. 21. 85).

Λαοθῶη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,

Ἄλτεω, θερ. λέλέγεσσι γιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει.

(1). Τοῦτο συμβαίνει ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ καὶ εἰς τὰ ὀνόματα τῆς ἀτ-
τικῆς λεγόμενης κλίσεως: εὐ γ ε ω ς, Μεν ἐ λ ε ω ς· καὶ εἰς τὰς εἰς ε ω ς καὶ
ε ω ν γενικὰς τῶν εἰς ι ς καὶ υ ς τριτοκλίτων: ὄ φ ε ω ς, ὄ φ ε ω ν—π ἡ χ ε ω ν.

(2). Κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου καὶ τοῦ ῥυθμοῦ. Σ. Ε.

§. 37. Ὡσαύτως ἡ γεν. πληθ. ὄλων τῶν ὀνομάτων τῆς ἀ. κλίσεως ἔχει τρεῖς σχηματισμούς.

- αων
- ων
- εων
A. Τὸν πρωτότυπον εἰς ᾠων: θεᾶων, ἀγοράων, δμῳάων, κ. λ. σιάων, Μαλειάων, ναυτάων, πυλάων κ. πολ. ἄλ.

B. Τὸν συνηρημένον εἰς ᾠν: δμῳᾶν, θεᾶν, κλισιῶν, παρειῶν.

Γ. Τὸν εἰς ων μετὰ προηγουμένου ε: ἔων. Οὕτως εἰς τὸ: ἀρέων, (ἀρά), ναυτέων, πυλέων, σέων, ἐφετμέων κ. ἄλ. Ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ ἐπίθετον: πασέων (= πασῶν). Εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦτον τῆς γεν. τὸ ε ἀποτελεῖ ἐνίοτε ἰδιαιτέραν συλλαβὴν (διαφέρει τοῦ ε τῆς καταλ. τῆς ἐνικ. γεν. εω §. 36. Γ) (Ἰλ. 12, 340): καὶ πῦ. λέων (αὐτ. 7, 1): ὡς εἰπὼν πῦ. λέων (Ὀδ. 21, 191: ἐκτὸς θύρῳν (ἀλλ' αὐτ. 74: ἔχομεν ἤκαε, θύρῳν).

- η 61
- ης
§. 38. Ἡ δοτ. πληθ. λήγει κανονικῶς παρ' Ὀμήρῳ εἰς ησι(ν) ἢ ης: κολλησι, θεῆσι, ἀθανάτησι θεῆς (Ἰλ. 3, 158), κολλησι παρὰ ρησι (αὐτ. 1. 89), ἐν παλάμῃς (αὐτ. 1, 238), ρησι τε σῆς (αὐτ. 1. 179), σφετέρησι ἀτασθαλίησι (Ὀδ. 1, 7), καὶ τὰ ὅμοια. Ἡ συνήθης κατάληξις αἰς δις ἀπαντᾷ παρ' Ὀμήρῳ: ἀκταῖς (Ἰλ. 12, 284), καὶ θεαῖς (Ὀδ. 5, 119).

Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ φη, ὄρ. §. 53. Α.

Δευτέρα κλίσις.

§. 39. Ἡ ἐνικ. γενικὴ ἔχει τρεῖς καταλήξεις.

- 010
A. τὴν οιο (προελθοῦσαν ἐκ τῆς ο—sj ο, ἀντιστοιχούσης τῇ Σαχσκριτικῇ καταλήξει a—s ja, ἐξυγρυνθέντος τοῦ j εἰς ι, τοῦ δὲ σ μετὰξὺ δύο φωνηέντων συγχοπέντος): θεοῖο, ηελλοιο, χωομένοιο, ἀργυρέοιο βιοῖο κτλ.

B. Τὴν συνήθη κατάληξιν ου (προελθοῦσαν ἐκ τῆς ἡγουμένης οιο δι' ἀποβολῆς τοῦ ι καὶ συναϊρέσεως): ἀλόχου, μηροῦ, Πύλου, δυσομένου, αὐτοῦ κ. ἄλ.

Γ. Τὴν ωο εἰς τὰ ὀνόματα τῆς ἀττικῆς καλουμένης κλίσεως: Πετεῳο (ἐκ τοῦ Πετεῳός), Πηγελέωο (ἐκ τοῦ Πηγελέωος).

§. 40. Τοῦ δυϊκ. ἡ γεν. καὶ δοτ. ἔχει τὴν κατάληξιν οῖν

άντι οιν: *ἔπιοῦν*, *σταθμοῦν*, *ᾧμοῦν* (παρ. §. 44).

§. 41. Ἡ δοτ. πληθυν. λήγει εἰς οισι(ν) καὶ σπανιώτερον εἰς οἰς (ἡ πρώτη κατάληξις εἶναι ἡ ἀρχική): *οἰωροῖσι*, *Δαναοῖσιν*, *σοῖς ἐτάροισιν* (Ἰλ. 1, 170), *οἷσι φίλοισι* (ὄδ. 1, 19), *μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν* (ὄδ. 1, 56) κ. πολ. ἄλ.

§. 42. Τὰ συνηρημένα τῆς κλίσεως ταύτης ἀπαντῶσι συνήθως μὲν ἀσυναίρετα, σπανίως δὲ καὶ μετὰ συναίρεσεως: *ῥόος*, *πλόος*, *ῥόος*, *ὄστέος*, *χρῦσεος* (καὶ κατ' ἕκτασιν *χρῦσειος* §. 11. Β) κτλ. Μοναδικοὶ συνηρημένοι σχηματισμοὶ εἶναι τὰ: *ροῦς* (ὄδ. 10, 240), *χειμάρρους* (Ἰλ. 11, 493) παρὰ τὸ *χειμάρροος*, (αὐτ. 13, 138), *χειμαρροί* (αὐτ. 4, 452), *Πάνθου*, (αὐτ. 15, 522), καὶ *Πάνθω* (αὐτ. 17, 40) παρὰ τὸ *Πάνθοορ* (αὐτ. 3, 146).

§. 43. Ὀνόματά τινα τῆς ἀττικῆς κλίσεως πρὸ τῆς καταλ. ὡς ἐνίοτε ἔχουσιν οἰ: *Ἀθῶος*, *Κῶος*, *γαλόος* (άντι **Ἀθως*, *Κῶς*, *γάλως*).

Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ *φι*, ὄρ. §. 53. Β.

Τρίτη κλίσις.

§. 44. Ἡ γεν. καὶ δοτ. τοῦ δυϊκ. ἔχουσιν (ὡς καὶ εἰς τὴν 2 κλ. §. 40) τὴν κατάληξιν οῦν. Οὕτω γεν: *Σειρήνοιν* (ὄδ. 12, 52 καὶ 167)· δοτ. *ποδοῦν* (Ἰλ. 14, 228) κ. ἄλ.

§. 45. Ἡ δοτ. πληθ. ἔχει συχνότατα πλὴν τῆς καταλήξεως οἰ τῆς κοινῆς γλώσσης, καὶ τὴν *εσσι* (ν), σπανιώτερον δὲ τὴν *εσι* (1): *κύνεσσι* (*κύνωρ*), *νεκύνεσσι* (*νέκυς*), *παίδεσσι* (*παῖς*), *θυγατέρεσσι* (*θυγάτηρ*), *χείρεσσι* (*χείρ*), *ὄϊεσσι* (*ὄϊς*),

(1). Ἡ χρῆσις τῶν διαφόρων τούτων καταλήξεων τῆς δοτ. πληθ. ἐξηκτάτο μάλιστα ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ μέτρου· τινῶν ὅμως ἀπαντᾷ μόνον ὁ εἰς τούτων: *μ. α. κ. ἀρεσσι*, *κ. η. ῥ. υ. κ. εσσι*, *π. τε. ρ. υ. γ. εσσι*, *κ. ο. ρ. υ. θ. εσσι*, κ. ἄλ. καὶ τῶν εἰς ὧν μετοχῶν: *σ. π. ε. υ. δ. ὄ. ν. τε. εσσι*· ἄλλων δ' ὁ εἰς οἰ ν: *φ. ρ. ε. σί*, *γ. υ. ν. α. ἱ. ξί*· ἄλλων δ' ἐναλλάξ ὁ εἰς ἢ ὁ ἄλλος: *ε. π. ε. ε. σσι*, *ν. ἔ. π. ε. σσι*, *σ. ε.*

ἐπέεσσι (ἔπος), βελέεσσι (βέλος), βόεσσι (βοῦς, βο—ός),
 - 261
 ἰππέεσσι (ἰππεύς — ἦος) καὶ πολ. ἄλ. Μετὰ τῆς καταλή-
 ξεως εἰσι ἀνάκτεσι (ἄραξ), αἴγεσι (αἴξ), οἶεσι (οἶς), χεί-
 ρεσι (χείρ), ἴεσσι (ἴς), βέλεσι (βέλος) καὶ ἄλ. Μετὰ τῆς
 καταλήξεως εἰσι κρητήεσσι (κρητήρ), κυσί (κύων), πᾶσι (πᾶς),
 βουσί (βοῦς), χερσί (χείρ) κ. ἄλ.

Ἐντὶ τῆς καταλήξεως εἰσι εὐρίσκειται ἐνίοτε σσι εἰς
 φωνηεντολήκτους ῥίζας: γέκυ σσι (γέκυς), δέπα σσι (δέπα ς).
 Τὴν κατάληξιν ταύτην λαμβάνουσι καὶ τινὰ ὀνόματα γλωσσό-
 φωνον χαρακτῆρα ἔχοντα, ἀποβαλλομένου τοῦ γλωσσοφώνου:
 ποσσὶ (ἀντὶ ποδ—σί), ἴριω—σι (ἀντὶ ἴριω—σι ἐκ τοῦ ἴρις).

§. 46. Τὰ εἰς ηρ συγκοπτόμενα, ὅτε μὲν ἀπαντῶσιν ἄνευ
 συγκοπῆς, ὅτε δὲ μετὰ συγκοπῆς, κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέ-
 τρου: μητέρος καὶ μητρός, πατέρος καὶ πατρός, θυγατέρος καὶ
 θυγατρός, ἀνέρος καὶ ἀνδρός, μητέρι καὶ μητρί κτλ. Εἰς τὴν
 δοτ. πληθ. τινὰ τούτων ἔχουσι κατάληξιν εἰσι: ἀνδρεεσσι
 (παρὰ τὸ ἀνδράσι), θυγατέρεσσι (ἴδ. §. 45).

§. 47. Τὰ εἰς ις γεν. ιδος ὀνόματα, καὶ πρὸ πάντων τὰ κύ-
 ρια ὀνόματα, ἔχουσιν ἐν τῇ γεν. καὶ τὴν κατάληξιν ιος, ἐν δὲ τῇ
 - 15 - 105
 δοτ. λήγουσιν ἀποκλειστικῶς εἰς ι (ἀντὶ εἰς ιδι) (1): μῆτις, μῆ-
 νιος κτλ. Θέτις, θέτιδος, θέτι, θέτις κτλ. Εἰς τὸ πόλις μετὰ
 - 15 - 105
 χειρίζεται ὁ Ὅμηρος ἐκτὸς τῶν καταλήξεων ιος, ι (πόλιος, πόλι,
 πόλις) καὶ τὰς ηος, ηῖ, ηας: πόλιος, πόλιῖ, πληθ. πόλιες,
 πόλιας.

§. 48. Τὰ εἰς υς γεν. υος ὀνόματα συναίρουσι πάντοτε εἰς
 - 11 - 11
 τὴν ἐνικ. δοτ. τὸ υῖ εἰς υι: πληθ. υῖ, θρήνυι, ἔξυι, οὐυῖ. Ἡ ἐνικ.
 αἰτ. ἔχει ἐνίοτε τὴν κατάλ. α: ἰχθύα (ἀντὶ ἰχθύρ), εὐρέα (2)

(1). Τὸ ι τῆς δοτ., ὡς ἐκ τῆς συγκοπῆς τοῦ δ καὶ συναϊρέσεως τῶν ι ἢ
 προσελθόν εἶναι μακρόν: θέτις, μῆτις κ. ἄλ. διαμένει βραχὺ εἰς τὸ: δ α ἰ
 (11. 13, 286 καὶ 14, 387 καὶ 24, 736).

(2). Μοναδικὸν παράδειγμα τῆς εἰς ε α αἰτ. τῶν εἰς υς ἐπιθ. ἀναφέρει ὁ
 Κρόχηνος τὸ: εὐρέα πόντου, καὶ εὐρέα κόλπων. Σ. Ε.

(ἀντί εὐρόν), νέα (ἀντί ναῦν). — Εἰς τὴν πληθ. ὄν. ἐπικρατεῖ ὁ ἀσυναίρετος τύπος: σύες, ἰχθύες. — Εἰς τὴν αἰτ. πληθ. ὅτε μὲν ὁ ἀσυναίρετος, ὅτε δὲ ὁ συναρρημένος τύπος ⁽¹⁾: σῦς καὶ σύας, ἰχθύς καὶ ἰχθύας. — Εἰς τὴν δοτ. πληθ. ἀπαντῶσιν οἱ εἰς υεσσι (ν), υοσι (ν) καὶ υοι (ν) σχηματισμοί: σύεσσι, ἕεσσι, νεκέσσι, ἀσταχέεσσι—ρέκυσσι, γένυσσι—πίτυσσι—σοσί, ἰχθύσσι.

§. 49. Πολλὰ τῶν εἰς εὐς ὀνομάτων, ἀποβάλλοντα τὸ υ, ἐκτείνουσι τὸ ε εἰς η βασιλεύς, κλητ. βασιλεῦ· ἀλλὰ γεν. βασιλῆος (παρὰ τὸ βασιλέως), δοτ. βασιλῆϊ, αἰτ. βασιλῆα, πληθ. ὄν. βασιλῆες, γεν. βασιλῆων, αἰτ. βασιλῆας. Ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ δοτ. πληθ. ἀριστή—εσσι (ἀριστέες).— Ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην τό: Ἀχιλλεύς (Ἀχιλεός), Ἀχιλῆος, Ἀχιλῆϊ, Ἀχιλῆα. Τὰ ἄλλα κύρια ὀνόματα λήγουσιν ἐν τῇ γεν. ὅτε μὲν εἰς ηος, ὅτε δὲ εἰς εος, τῆς τελευταίας ἐνίοτε συνίζανομένης, ἐν δὲ τῇ δοτ. εἰς εἶ καὶ ἠϊ, ἐν δὲ τῇ αἰτ. ἡ καταλ. εα ἐνίοτε συναίρεται εἰς η: Πηλεός, Πηλῆος καὶ Πηλέος, Πηλῆϊ καὶ Πηλεῖ, Πηλῆα, Τυδέα καὶ Τυδῆ.

Τὸ Ὀδυσσεὺς (Ὀδυσσεός) ἔχει τρεῖς σχηματισμοὺς τῆς γεν.: Ὀδυσσεῖος (Ὀδυσῆος) Ὀδυσσεός καὶ Ὀδυσσεύς (τὸν τελευταῖον ἐν Ὀδ. 19, 436).

§. 50. Ὀνόματά τινα εἰς—ως γεν.—ωτος, ἀποκόπτοντα τὸ τ εἰς τινος πτώσεις, πάσχουσι ἐν ταύτῳ καὶ συναίρεσιν: γέλως, δοτ. γέλω, αἰτ. γέλω ⁽²⁾: ἰδρώς, δοτ. ἰδρῶ, αἰτ. ἰδρῶ (ἀλλ' ἡ δοτ. ἔρω, Ὀδ. 18, 212 ἀνήκει εἰς τὸ ἔρος).— Ἄνευ τ, ἀλλὰ καὶ ἄνευ συναίρεσως αὐτοῦ ἀπαντᾷ τό: χρώς, χρώος, χροῖ, χροά (σπανιώτερον χρωτός, χρωτά).

§. 51. Τὰ εἰς—ος οὐδ. ἔχουσιν ἐνίοτε ἐν τῇ ἐνικ. γεν. ἀντί

(1). Καὶ τοῦτο κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου: ὁ φ ρ ὄ ς (Ὀδ. 9, 389) καὶ ὁ φ ρ ὄ ς (Ὀδ. 16, 740), ἰ χ θ ὄ ς, ἰ χ θ ὄ ς.

(2). Ἰδ. Γραμ. Βρυτμ. μετὰ: Ἀσωπίου σελ. 86. Σ. Ε.

τῆς καταλήξεως εὐς τὴν ἐκ ταύτης συναρτημένην εὐς (§ 14): θέρευς (ἀντὶ θέρου), Ἐρέβευς (ἀντὶ Ἐρέβου)· καὶ ἄπαξ γέ-
ρευς (ἀντὶ γένου) (Ὀδ. 15,533).

Προσχηματισμοί.

§. 52. Πρὸς ἐξήγησιν τοπικῆς σχέσεως ἐπισυνάπτονται συ-
χνότατα παρ' Ὀμήρω εἰς οὐσιαστικὰ οἱ προσχηματισμοί—
θι—θεν, καὶ δε.

α. θι: οἰκοθι, domi (παρὰ τὸ οἶκοι), κηρόθι· ὁ σχηματισμὸς
οὗτος ἔχει ἐπιφερομένην καὶ τὴν πρό: Ἰλιόθι πρό, οὐρανόθι
πρό, πλὴν τῶν ἀνωτέρω· καὶ ἐπὶ χρόνου: ἠῶθι πρό.

β. θεν: οἴκοθεν, domo, ἀγρόθεν, οὐρανόθεν, ἀγορῆθεν, κ.λε-
σιῆθεν, λειμωνόθεν, πρόμυθηθεν, Ἰδηθεν, Οἰχαλιῆθεν κ. πολ.
ἄλ.—Ἐνίοτε καὶ μετὰ προθέσεων: ἀπ' οὐρανόθεν, ἐξ οὐρανό-
θεν, ἐξ Αἰσύμηθεν, ἐξ ἀλόθεν, κατὰ κρηθεν (1). — Σπανίως
ἐπισυνάπτεται εἰς ὀνόματα προσώπων: πατρόθεν, Διόθεν.

γ. δε (συνήθως ἐπισυνάπτεται εἰς τὴν αἰτ): πόλιρ δε καὶ
ἄστυδε· ἄλαδε, κλισίηρδε κ. ἄλ. Κρήτηρ δε, Αἴγυπτόν δε κ.
ἄλ· ἡμέτερόν δε, ὑμέτερόν δε—γόωσ δε, πόλεμόν δε, ὑσμί-
νηρ δε κ. ἄλ· ἐνίοτε καὶ διπλοῦν ἀπαντᾷ: ὄνδε δόμορδε· καὶ
μετὰ προθέσεως: εἰς ἄλαδε. Σπανίως ἐπισυνάπτεται εἰς ὀνό-
ματα προσώπων: Πηλεϊωνά δε.—Διὰ συγχωνεύσεως τοῦ δ μετὰ
τοῦ σ τῆς αἰτ. πλῆθ. προκύπτει προσχηματισμὸς ζε εἰς τὰ:
ἔραζε καὶ θύραζε.

§. 54. Προσχηματισμὸς συχνότατος παρ' Ὀμήρω εἶναι ὁ—ρι
(ν), (ἀντιστοιχῶν εἰς τὸν λατ.—hi, εἰς τὰ: i—bi, u—bi, ti—
bi, si—bi, καὶ εἰς τὸν ἐκ τούτου διὰ συστολῆς προερχόμενον
hi ἐν τῷ mi—hi), ὅστις ἐπισυνάπτεται εἰς τὴν ρίζαν τῶν ὀνο-

(1). Τοῦτο προῆλθεν ἐκ συγκοπῆς τοῦ α: κα τὰ κάρηθεγ—κα τὰ
κρῆθεσν—ἐκ τῆς κεφαλῆς κα τω. Σ. Η.

γεν. ὁ δότ.
τω ἐν ἰσφιδ.

μάτων ἀπασῶν τῶν κλίσεων καὶ ἐπέχει θέσιν τῆς γεν. καὶ δοτ.
τοῦ ἐν. καὶ πληθ. ἀριθμοῦ.

A. Ἐπισυνάπτεται εἰς τὸ ληκτικὸν φωνῆεν ἡ τῆς 1. κλίσεως,
ἀ. Ὡς γεν: κεφαλήφι, νευρήφι· καὶ μετὰ προθέσεων: ἀπὸ
νευρήφι, ἐξ εὐνήφι.

β'. Ὡς δοτ: ἀγέληφι, βίηφι, θέρηφι, κλισίηφι (1). κ. π. ἄλ.

B. Ἐπισυνάπτεται εἰς τὸ ληκτικὸν φωνῆεν ο τῆς 2. κλίσεως,
ἀ. Ὡς γεν: Ἰλιόφι, δακρυόφι (=δακρῶν)· καὶ μετὰ προ-
θέσεων: ἀπ' αὐτόφι (=ἀπ' αὐτῶν), ἀπὸ καὶ ἐκ πασσαλόφι,
ἐκ ποιτόφι, ἐκ θεόφι (=ἐκ θεῶν) (2).

β'. Ὡς δοτικῆ: θεόφι (=θεοῖς)· καὶ μετὰ προθέσ: ἐπ' αὐτόφι
(=ἐπ' αὐτῶ), παρ' αὐτόφι (=παρ' αὐτοῖς) κ. ἄλ.

Γ. Εἰς τὸ βιζικὸν φωνῆεν τῆς 3. κλίσεως συχρότατα μετὰ
παρεμπτώσεως ἐνὸς σ (3), καὶ μετὰ προθέσεως,

ἀ. Ὡς γεν: ἀπὸ ναῦφι (=ἀπὸ νεῶν), ἐξ Ἐρέβευςφι (=ἐξ
Ἐρέβους), κατ' ὄρεσφι (=κατ' ὄρεων), πρὸς κοτυληδόσφι (=
πρὸς κοτυληδόνων), ὑπὸ κράτεσφι (=ὑπὸ κράτους) κ. ἄλ.

β'. Ὡς δοτ: παρὰ ναῦφι (=παρὰ ναυσί), παρὰ καὶ σὺν
ὄχεσφι (=παρὰ καὶ σὺν ὄχεσι) κ. ἄλ.—Ἄνευ προθέσεως ὄρε-
σφι (Ἰλ. 11, 474).

Ἀνώμαλα ὀνόματα.

§. 54. Τὰ ἐπόμενα ὀνόματα ἔχουσιν ἐν τῇ ἑαυτῶν κλίσει
εἰδικούς τινας σχηματισμούς.

1. Ἄηρ, ἡ: ἡέρος, ἡέρι, ἡέρα.

2. Ἄιδης, ὁ: γεν. Ἄιδας καὶ Ἄιδεω (§. 36. Α. Γ), καὶ

(1). Τινὲς τῶν γραμματικῶν νομίζοντες, ὅτι ἐπισυνάπτεται ἡ κατάληξις
φι ἀμέσως εἰς τὴν δοτικὴν, ὑπογράφουσι τὸ η, καθῶς ποιοῦντες.

(2). Τὸ ο τοῦτο πάντοτε δέχεται ἐπ' αὐτοῦ τὸν τόνον.

(3). Τὸ σ παρεντίθεται, ὅταν βιζικὸν φωνῆεν εἴναι: τὸ ε: ὄ χ ε—σ—φ ι
ὄ ρ ε—σ—φ ι, κ ρ ἄ τ ε—σ—φ ι. Σ. Ε.

ἄλλος τύπος ἐκ τοῦ ἸΑῖς: ἸΑῖδος, ἸΑῖδι, καὶ κατὰ μεταπλατῆν ἸΑῖδωρός (Ἰλ. 20, 61), δοτ. ἸΑῖδωνηε (αὐτ. 5, 190: ἸΑῖδωνῆι προτάφειν, παράβ. αὐτ. 1, 3 ἸΑῖδι προτάφειν).

3. ἸΑνάξ, ὁ: κλ. ἄνα, μόνον περὶ Θεοῦ: Ζεῦ ἄνα (Ἰλ. 3, 354: Ὀδ. 17, 354), δοτ. πλ. ἀνάχτεσι.

4. ἸΑνήρ, ὁ: ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα καὶ ἀνδρός, ἰ, α' δοτ. πλ. ἀνδρεσσι καὶ ἀνδράσι (ν).

5. ἸΑρης, ὁ: ἸΑρηος, ἠῆ, ἠα καὶ ἸΑρεος, εἴ κλητ. ἸΑρες καὶ ἸΑρες· παρ' ἀλλήλοις κεῖνται: ἸΑρες, ἸΑρες, βροτολοιγέ (Ἰλ. 5, 31), παράβ. §. 15.

6. ἸΑρνυ, τό: γούρατος καὶ γουρός, πλ. γούρατα καὶ γούρα, γούρων, γούρασι καὶ γούρεσσι.

7. ἸΑδρυ, τό: δούρατος καὶ δουρός, δούρατι καὶ δουρί, δυῖκ. δούρε, πλ. δούρατα καὶ δούρα, δούρων, δούρασι καὶ δούρεσσι.

8. ἸΑῶμα, τό: ἀρχαῖος κατὰ συγκοπὴν τύπος τῆς ὄν. καὶ αἰτ. δῶ (ἰδ. κριθή). (1).

9. ἸΑερος, ὁ: παρεσχηματισμένος τύπος ἔρος, οὗ δοτ. ἔρω, αἰτ. ἔρον.

10. Ζεός: ἐκτός τοῦ Διός, ἰ, α, καὶ Ζηρός, Ζηρί, Ζηνά.

11. Θέμις, ἡ: πληθ. ὄν. θέμιστες, αἰτ. θέμιστας.

12. Ἰχώρ, ὁ: κατὰ συγκοπὴν αἰτ. ἰχῶ (ἰδ. δῶμα).

13. Κάρᾱ τό: (ἐκ τῶν τεσσάρων ῥιζῶν καρῆτ—, καρῆατ—, κραατ—, καὶ κρᾱτ). (2).

Ἐνκ. ὄν. κάρη

Γεν. κάρητος, καρῆατος, κρᾱατος κρατός (3).

Δοτ. κάρητι, καρῆατι, κρᾱατι, κρατί.

Αἰτ. κάρη, παρεσχηματισμένος τύπος ἀρσ. τὸν κρᾱα.

(1). «Οἱ συντεταγμένοι τύποι δῶ, κρῖ, εἶναι λείψανα γλώσσης ἀκόμη μὴ διαμορφωθείσης ἀναλόγως, καὶ διὰ τοῦτο ἀντ' αὐτῶν ἔπειτα εἰσῆχθησαν τελειότεροι τύποι». Γραμ. Βουτμ. μετάφρ. Ἰασωπ. σελ. 84 σημ. γ'. Σ. Ε.

2. Μοναδικὸι τύποι εἶναι τᾶ: αἰτ. κᾱρ (Ἰλ. 16, 302), κρῆθεν— ἐκ κρῆθεν (αὐτ. 348 καὶ Ὀδ. 11, 388), κρᾱεσφεν (Ἰλ. 10, 156).

(3). Ὡς εἰς ἄνομαστικῆς ἀρχῆστος κρᾱαα. Σ. Ε.

Πλ. Ὄν. *κάρᾱ*, *καρήατα*, *κράατα*, *παρσεγ.* τύπ. *κάρηνα*.

Γεν. *κράτων* *καρήνων*

Δοτ. *κρᾱσί(ν)*

Αἰτ. ὡς ἡ ὀνομαστική.

14. *Κριθή*, ἡ: καὶ κατὰ συγκοπὴν τὸ *κρῖ* (παράβ. δῶμα).

15. *Λᾶς*, ὁ: *λᾶας*, γεν. *λᾶος*, δοτ. *λᾶι*, αἰτ. *λᾶαρ*, *δύϊκ.*

ὄν. *λᾶε*, πλ. γεν. *λᾶων*, δοτ. *λᾶεσσι*.

16. *Μᾶστιξ*, ἡ: δοτ. *μάστι*, αἰτ. *μάστιν*.

17. *Ναῦς*, ἡ:

Ἔνκ. Ὄν. *νῆς* Πλ. Ὄν. *νῆες* καὶ *νέες*

Γεν. *νῆος* καὶ *νέος* Γεν. *νῆων* καὶ *νέων*

Δοτ. *νῆϊ* Δοτ. *νῆσι* καὶ *νῆεσσι*, *νέεσσι*.

Αἰτ. *νῆα* καὶ *νῆα*. Αἰτ. *νῆας* καὶ *νέας*.

18. *Ὀίς*, (ὁ, ἡ): δοτ. πλ. *ὄεσσι*, *ὄεσσι*, *οἴεσι*, αἰτ. *οἴς*.

19. *Χεῖρ*, ἡ: πλὴν τῶν κοινῶν σχηματισμῶν *χειρὸς* κτλ.

δοτ. *χερῖ*, αἰτ. *χέραι* πλ. δ. *χείρεσι(ν)* καὶ *χείρεσσι(ν)*, *χερσί*.

20. *Υῖος*, ὁ: κατὰ τριπλῆν κλίσιν (*).

Ἔνκ. Ὄν. *υῖος* (ΥἱΣ) Πλ. Ὄν. *υῖες*, *υῖέες*

Γεν. *υῖοῦ*, *υῖος*, *υῖέος*, Γεν. *υῖῶν* *υῖέων*

Δοτ. *υῖϊ*, *υῖέϊ* Δοτ. *υῖοῖσιν*, *υῖάσι*,

Αἰτ. *υῖόν*, *υῖα*, *υῖέα*. Αἰτ. *υῖας*, *υῖέας*

Κλ. *υῖέ*. Κλ. *υῖες*, *υῖέες*.

Τοῦ *δύϊκοῦ* μόνον ὄνομ. καὶ αἰτ. *υῖε*.

Περὶ ἐπιθέτων.

§. 55. Τὸ θηλυκὸν τῶν ἐπιθέτων ἔχει τρεῖς καταλήξεις,

(.) Ὁρ. Γραμ. Βουτυρ. μετάφρ. Δσωπίου σελ. 92.

1. Ἄ γ κ ἄ λ η̄ δοτ. πλ. κατὰ μεταπλασμὸν ἄ γ κ α λ ῖ δ ε σ σ ι ν.

2. Οὖ ς, τ ὁ: γεν. οὖ ς α τ ο ς, πλ. οὖ ς α τ α, δοτ. οὖ ς α σ ι ν, ὠ σ ι ν.

3. Π ρ ὶ ὄ σ ω π ο ν, τ ὁ: πλ. αἰτ. π ρ ὶ ὄ σ ω π α τ α, δοτ. π ρ ὶ ὄ σ ω π α σ ι ν.

4. Σ π ῆ ο ς: γεν. σ π ῆ ο ς, αἰτ. σ π ῆ ο ς, γεν. πλ. σ π ῆ ο ῖ ω ν, δοτ. σ π ῆ ο σ σ ι καὶ σ π ῆ ο σ σ ι.

5. Χ ρ ὶ ς, ὁ: γεν. χ ρ ὶ ς, δοτ. χ ρ ῖ, αἰτ. χ ρ ῖ α. Σ. Ε.

προηγούμενου φωνήεντος ἢ ρ, ἔχει τὴν κατάληξιν η: *ξενίη, παλαιή, αἰσχρή, ἰερή* κτλ. (παράβ. §. 9, α). Ἐξαιρεῖται τὸ θηλ. τοῦ δῶκ πάντοτε δῖα (μετὰ βραχέος ᾶ), καὶ τὸ πότνια, ὅπερ εὑρίσκεται μετὰ τοῦ θεᾶ συνηρημένον εἰς πότνια: πότνια θεά (Ὀδ. 5, 215. 13, 391. 20, 61).

§. 56. Τινὰ τῶν ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ εἰς ος τρικαταλήκτων ἐπιθέτων εὑρήνται παρ' Ὀμήρῳ καὶ Δικατάληκτα, σχηματίζοντα τὸ θηλ. εἰς ος ἀντὶ η: ἡ ἄγριος (Ἰλ. 3, 24. 19, 88), ἡ κλυτός (Ἰλ. 2, 742. Ὀδ. 5, 422).

Τοῦναντίον πολλὰ σύνθετα ἐπιθέτα εἰς ος λαμβάνουσιν ἰδιαιτέραν κατάληξιν εἰς τὸ θηλυκόν, ὡς ἐν ἦσαν ἀπλᾶ: ἀβρότη (Ἰλ. 14, 78), ἀγακλειτή (αὐτ. 18, 45), ἀπειρεσίη (αὐτ. 20, 58), ἀριγνώτη (Ὀδ. 6, 108), ἀσβέστη (Ἰλ. 16, 123), εὐξέστη (αὐτ. 7, 5), εὐρρεῖτη (Ὀδ. 14, 257) καὶ ἄλλ. καὶ μετὰ προθέσεως σύνθετα: ἀμφιβρότη (Ἰλ. 2, 387), ἀμφιρύτη (Ὀδ. 1, 50), ἀντιθέη (Ἰλ. 11, 117), εἰραλίη (αὐτ. 15, 479), ἐννυχίη (αὐτ. 3, 178), ἐπικαρσίη (αὐτ. 9, 70), ὑποδείη (Ἰλ. 9, 73) κ. ἄλλ. Ὡσαύτως καὶ τὰ σύνθετα, ὧν τὸ πρῶτον συνθετικόν εἶναι ὄνομα: δουρικτητή (Ἰλ. 9, 343), ἐπιπυλασίη (αὐτ. 7, 340) κ. ἄλλ.

§. 57. Τὰ εἰς—εος καὶ—οος ἐπίθ. μένουσι συχνάκις ἀσυναίρετα: χρυσέη, χρυσέω (μετὰ συνιζήσεως ἴδ. §. 26, Α, β', γ')—καλλιέρροος, ὄγδοον (μετὰ συνιζήσεως ἴδ. §. 26, Α, δ').

§. 58. Τὰ εἰς—υς ἐπίθ. ἔχουσιν εἰς τὸ θηλ. ἐνίοτε *ει* ἢ *εα* ἀντὶ *εια*⁽¹⁾: βαθέη, ὠκέα—ἐνίοτε ἢ κατάληξις—υς εἶναι εὐχρηστος καὶ ἐπὶ τοῦ θηλ: ἠδύς, αὐτμή (Ὀδ. 12, 369), θηλυς (Ἰλ. 5, 269, Ὀδ. 5, 467), πονλὺν ἐφ' ὑγρήν (αὐτ. 4, 709)—Ἡ ἐνικὴ αἰτ. τοῦ ἀρσ. λήγει ἐνίοτε εἰς *εα* ἀντὶ *υα*: εὐρέα πόρτορ (§. 48).

§. 59. Τὰ εἰς—ηεις λήγοντα ἐπίθετα εὑρίσκονται ἐνίοτε

(1) Τὸ θηλ. τοῦ λ. ε γὺς προπροξύνεται: Μοῦσα λίγεια (Ὀδ. 24,) Σ. Ε.

συνηρημένα: *τιμῆς* (ἀντὶ *τιμῆς* Ἰλ. 9, 605), *τιμῆρτα* (ἀντὶ *τιμῆρτα* αὐτ. 18, 475)—Εἰς τὰ εἰς—*οεις* τὸ *οε* ἐνίοτε συναίρειται εἰς *ευ* εἰς τό: *λωτεῦντα* (ἀντὶ *λωτόεργτα* αὐτ. 12, 283)—Ἡ ἀρσενικὴ κατάλ. *ηεις* καὶ—*οεις* ἀπαντᾷ μετὰ τοπικῶν ὀνομάτων θηλ. γέν. ληγόντων εἰς *οε* ἀντὶ τῆς θηλ. καταλ. ἤεσσα καὶ ἔεσσα: *ποιῆεις* Ἀλιάρτος, ὑλήεις Ζάκυνθος—ἡμαθείεις Πύλος, ἀνθεμόεις Πύρασσος, ἀργινθείεις Λύκαστος καὶ Κάμειρος, ἀμπελθείεις Ἐπίδαυρος.

Ἄπαξ ἀπαντᾷ παρ' Ὀμήρῳ καὶ ἡ ὑπερθετικὴ κατάληξις τάτος μετὰ οὖς. γένους θηλ: ὀλοώτατος ὀδμή ('Ὀδ. 4, 442).

§. 60. Τὸ ἐπίθετον *πολύς* κλίνεται ἐν τῷ ἀρσ. καὶ οὐδ. γένει, καὶ σχεδὸν ἄνευ ἐξαιρέσεως, κατὰ τὰς δύο ρίζας αὐτοῦ *πολυ* (*πολυ*) καὶ *πολλο* τὸ δὲ θηλ. κανονικῶς κατὰ τὴν 1. κλίσειν *πολλή*—*ης* κτλ.

Ἐνικός.

Ἀρσ. Ὄν. *πολύς*, *πουλύς*, *πολλός*. Οὐδ. *πολύ*, *πουλύ*, *πολλόν*.
 Γεν. *πολέος* *πολλοῦ*,
 Δοτ. *πολλῶ*,
 Αἰτ. *πολύν*, *πουλύν*, *πολλόν*. *πολύ*, *πουλύ*, *πολλόν*.

Πληθυντικός.

Ὄν. *πολέες* (*πολεῖς*) *πολλοί*, *πολλά*.
 Γεν. *πολέων* ἢ *πολλῶν*,
 Δοτ. *πολέεσσιν* *πολέεσι*—*έσι*(ν), *πολλοῖς*,
 Αἰτ. *πολλούς*, *πολλά*.

Παραθετικά.

§. 61. Αἱ παραθετικαὶ κατάληξεις ὅτερος καὶ ὅτατος εὐρίσκονται ἐνίοτε ἡγουμένου καὶ μακροῦ φωνήεντος: *κακοξενώτερος*, *διζυρώτερος*, *διζυρώτατος*, *λαβρώτατος*.

§. 62. Αἱ παραθετικαὶ κατάληξεις—*ίων* καὶ *ιστος* εἶναι συχνόταται παρ' Ὀμήρῳ.

α. Συγκριτικά: γλυκίωρ (ἐκ τοῦ γλυκύς), γυλλωρ (ἐκ τοῦ φίλος), βράσσωρ (ἀντι βραδίωρ ἐκ τοῦ βραθύς), πάσσωρ (ἀντι παχίωρ ἐκ τοῦ παχύς), μάσσωρ (ἀντι μακίωρ ἐκ τοῦ μακρός).

β. Ὑπερθετικά: ὠκιστος (ἐκ τοῦ ὠκύς), κύνιστος (ἐκ τοῦ υδρός), οἰκτιστος (ἐκ τοῦ οἰκτρός), βάθιστος (ἐκ τοῦ βαθύς), βάρδιστος (ἀντι βράδιστος ἐκ τοῦ βραθύς παραβ. §. 18).

§. 63. Παραθετικά τινα γίνονται ἀμέσως ἀπό οὐσιαστικῶν: βασιλεύτερος, βασιλεύτατος (ἐκ τοῦ βασιλεύς), κύντερος καὶ κύντατος (ἐκ τοῦ κύων), κερδίωρ καὶ κέρδιστος (ἐκ τοῦ κέρδος) καὶ κήδιστος (ἐκ τοῦ κῆδος), ῥίγιωρ καὶ ῥίγιστος (ἐκ τοῦ ῥίγιος).

§. 64. Ἀνώμαλα παραθετικά.

Θετικόν	Συγκριτικόν	Ὑπερθετικόν.
1. Ἀγαθός	ἀρείωρ ἄλωρ ἄωτερος βέλτερος φέρτερος	κάρτιστος φέρτατος φέριστος
2. Κακός	καχώτερος χερείωρ (1) χερειώτερος χειρότερος	κάκιστος.
3. Ὀλίγος	ὀλίωρ	
4. Πολύς	ἐνκ. πλέωρ, πλέορ πλ. πλέες, πλείας	
5. Ῥηίδιος (ἀντι ῥάδιος)	ῥηίτερος	ῥηίστος ῥηίτατος (2).

(1). Μοναδικοί εἶναι οἱ σχηματισμοὶ δοτ. χέρηϊ, αἰτ. χέρηα, πληθ. ὄν. χέρηες, οὐδ. χέρηα ἢ χέρεια θετικά ἐκ τοῦ χερός.

(2). Ἐκ τοῦ ῥαίς ἢ ῥηίς εὐρίσκειται ὑπερθ. ἐπιρρηματικῶς· Ὀδ. 19, 377· «ὡς δὲ κε ῥηίται· ἐναντύσθ βίον ἐν παλάμῃ.» Σ. Ε.

6. Βραδὺς	βράσσων	βάρδιστος
7. Ἰθὺς		ιθύτατα
8. Φαιρός		φαάντατος.

Περὶ ἀντωνυμιῶν

§. 65. Εἰς τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας ἡ ὀμηρικὴ διάλεκτος ἔχει μέγαν ἀριθμὸν σχηματισμῶν· οὗτοι δὲ εἰσιν οἱ ἑξῆς:

Ἐνικός.

ἀ. Πρόσωπον	β'. Πρόσωπον	γ'. Πρόσωπον
Ὄν. ἐγὼ, πρὸ φ. ἐγὼν	σύ, τύνη (λατ. tu)	—
Γεν. ἐμέο, ἐμεῖο, ἐμεῦ	σέο, σεῖο, σεῦ,	ἐγ. ἐο, ἐγ. ἐο, εἶο, εὔ
ἐγκλ. μευ, ἐμέθεν	σευ, σέθεν, τεοῖο	ἐγ. εὔ, ἔθεν, ἐγ. ἔθεν.
Δοτ. ἐμοί, ἐγκλ. μοι	σοί, ἐγκλ. τοι, τεῖν	εἶο, οἶ ἐγκλ. οἶ
Αἰτ. ἐμέ, ἐγκλ. με	σέ, ἐγκλ. σε	εἶ, εἶ, ἐγκλ. ἐ, μιν.

Δυϊκός.

Ὄν. ῥῶϊ	σφῶϊ, σφῶ	—
Γεν. ῥῶϊν	σφῶϊν,	—
Δοτ. ῥῶϊν	σφῶϊν, σφῶν	ἐγκλ. σφῶιν
Αἰτ. ῥῶϊ, ῥῶ	σφῶϊ, σφῶ	ἐγκλ. σφῶε, σφῶ.

Πληθυντικός.

Ὄν. ἡμεῖς, ἄμμες	ὑμεῖς, ὕμμες	—
Γεν. ἡμέων, ἡμείων	ὑμέων, ὑμείων	σφέων, ἐγ. σφεων,
Δοτ. ἡμῖν, ἐγ. ἡμιν, ἡμιν		σφείων, σφῶν
ἄμμι(ν), ἄμμι'	ὑμῖν, ὕμμι(ν), ὕμμι'	σφίσι(ν), ἐγ. σφίσι,
		ἐγ. σφί(ν), ἐγ. σφ'.
Αἰτ. ἡμέας, ἡμας, ἄμμε	ὑμέας, ὕμμε, ὕμμ'	σφέας, ἐγκ. σφεας,
		σφέας, ἐγκ. σφας,
		ἐγκ. σφε, ἐγκ. σφ'

§. 66. Ὁ ἐνικ. τῆς τριτοπροσώπου ἀντων. ἀπαντᾷ ὄχι μόνον ἐπὶ ἀντανακλάσεως (ὡς ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ τὰ: οἷ, αἶ, εἶ) ἀλλὰ πολλάκις καὶ ἀντὶ τῆς αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῶν 3 γενῶν· οὕτω.

Γεν. εἶ=αὐτοῦ (Ἰλ. 14, 427)· ἔθεν=αὐτῆς (αὐτ. 1, 114)·
 Δοτ. οἶ=αὐτῶ (αὐτ. 1, 72), οἰ=αὐτῇ (αὐτ. 2, 515)·
 Αἰτ. ἐ=αὐτόν (αὐτ. 3, 408)· ἐ=αὐτήν (ῥῆσορ) (Ὀδ. 4,
 355) ἐ=αὐτὸ (σκηπτρορ) (Ἰλ. 1, 236).

§. 67. Ἐντὶ τῶν συνθέτων ἀντωνυμιῶν (ἐμαντοῦ, σεαυτοῦ κτλ.) ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται ἢ τὰς προσωπ. ἀντωνυμίας καθ' ἑαυτάς, ἢ ἐπισυνάπτει καὶ τὴν αὐτόν, ὡς ἰδιαιτέραν λέξιν: ἐμ' αὐτόν, οἷ ἢ εἰς αὐτῶ, ἔ αὐτήν κ. τ. ἐξ.

§. 68. Αἱ παρ' Ὀμήρῳ ἐν χρήσει κτητικαὶ ἀντωνυμ. εἶναι:

α. Ἐν τῶ ἐν. ἀριθ. 1. πρὸς. ἐμός.

2. " σός, τέος, (λατ. tuus).

3. " ὄς, ἐός, (λατ. suus).

β. Ἐν τῶ δυϊκ. ἀρ. 1. πρὸς. ῥωότερος

2. " σφώτερος,

γ. Ἐν τῶ πληθ. ἀρ. 1. πρὸς. ἡμέτερος, ἀμός, ἀμός.

2. " ὑμέτερος, ὑμός.

3. " σφέτερος, σφός.

§. 69. Παρὰ τὰς συνήθεις δεικτικὰς ἀντων: οὗτος, αὕτη, τοῦτο καὶ ὅδε, ἥδε, τόδε μεταχειρίζεται ὁ Ὅμηρος καὶ τό: ὁ, ἡ, τό, σπανίως εὐρισκόμενον παρ' αὐτῶ ὡς ἀπλοῦν ἄρθρον.

Τοῦ ὅδε σχηματίζει ὁ Ὅμηρος τὴν δοτ. πληθ. τοῖςδεσσι καὶ τοῖςδεσι—τοῦ ὁ, ἡ, τὸ ἀρχαῖοι ὁμηρικοὶ τύποι εἶναι: ἐνικ. ὄν. ἐνίστε τονούμενον ὄ, γεν. τοῖο—δυϊκ. γεν. καὶ δοτ. τοῖιν—πληθ. ὄν. τοί, ταί· γεν. θηλ. τάων, δοτ. τοῖσι(ν) τῆσι(ν), τῆς.

§. 70. Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ὄς, ἡ, ὄ, ἔχει τοὺς ἐξῆς τύπους.

α. Ἐν τῶ ἐνικ. τοῦ ἀρσ. ὄ (ἀντὶ ὄς), γεν. ὄου (ἀντὶ οὗ)—
 ἔης (ἀντὶ ἔς).

β. Ἐν τῶ πληθ. ἡσι καὶ ἡς (ἀντὶ αἷς).

§. 71. Ἡ ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία τίς, τί, ἔχει τοὺς ἀρχικούς τύπους τῆς ἐν. γεν. τέος, καὶ τοῦ τεῦ (ἀντὶ τίρος) καὶ γεν. πλ. τέων (ἀντὶ τίρων).

§. 72. Αἱ ἀόριστοι ἀντωνυμίαι τις καὶ ὅστις ἔχουσι τοὺς ἐξῆς ἀρχικοὺς τύπους.

Α. Ἐνκ. Ὀν. τις ἐγκλ.	Πλ. Ὀν. οὐδ. ἄσσα (ἀντί τινά)
Γεν. τεο, τευ (ἀντί τινός)	Γεν. τέων (ἀντί τινῶν)
Δοτ. τεω, τω (ἀντί τινί).	Δοτ. τέοισι (ἀντί τισί).

β'. ὅστις (1)

Ἐνκ. Ὀν. ὅτις, οὐδ. ὅ τι, ὅ ττι	Πλ. Ὀν. —
Γεν. ὅτευ, ὅττεο, ὅττευ	Γεν. ὅτεων
Δοτ. ὅτεω, (καὶ δισυλλάβως κατὰ συνίζησιν).	Δοτ. ὄτέοισι (καὶ τρισυλλάβως κατὰ συνίζησιν).

Αἰτ. ὅτινα, οὐδ. ὅ τι ἢ ὅ ττι	Αἰτ. ὄτινας, οὐδ. ὄτινα ἢ ἄσσα
-------------------------------	--------------------------------

§. 73. Ἀντί τῶν συσχετικῶν ἀντων. ὅσος καὶ τόσος ἔχει ὁ Ὅμηρος τοὺς ἐξῆς σχηματισμοὺς ὅσος, ὀσσάτιος καὶ τόσος.

Ἀντί τῶν συσχετικῶν ἐπιφρ. ποῦ καὶ ποῦ ἔχει ὁ Ὅμηρος τοὺς ἐξῆς σχηματισμοὺς πόθει καὶ ποθί.

Περὶ ἀριθμητικῶν ὀνομάτων.

§. 74. Οἱ ἀρχικοὶ παρ' Ὁμήρῳ τύποι τῶν ἀπολύτων ἀριθμητικῶν εἶναι:

1. Παρὰ τῷ εἶς, μία ὁ τύπος, (οὐχὶ συντετμημένος ἐκ τοῦ πρώτου, ἀλλ' ἀνεξάρτητος αὐτοῦ καὶ παλαιός) ἰός, ἱα, τοῦ ὁποίου ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ ἀρσ. μόνον ἢ δοτ. ἰῶ, (Ἰλ. 6, 422), ἐν δὲ τῷ θηλ. αἱ τέσσαρες πτώσεις: ἰᾶ, ἰῆς, ἰῆ, ἰᾶν.

2. Παρὰ τοῖς τύποις δύο καὶ δύω (ἀμφοτέρων ἀκλίτων) παρ' Ὁμήρῳ εὐρίσκεται: ὀνομ. δαιῶ, δαιοί, δαιαί· δοτ. δαιοῖς καὶ δαιοῖσι· αἰτ. δαιῶ, δαιούς, δαιάς, δαιά.

4. Παρὰ τῷ τέσσαρες ὁ (αιολικός) τύπος πίσυρες.

(1) Οἱ σχηματισμοὶ: οὐτινος, ὤτινι, ὄντινων, οἷςτισι δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρῳ. Σ. Ε.

12. Παρά τῷ δώδεκα ἅπαντᾶ δυώδεκα καὶ δυοκαίδεκα

20. Παρά τῷ εἴκοσι ἅπαντᾶ καὶ εἰκόσι.

30. Τὸ τριάκοντα ὁ Ὅμηρος ἔχει τριήκοντα.

80. Τὸ ὀγδοήκοντα Ὄμ. ὀγδώκοντα.

90. Παρά τῷ ἐνετηήκοντα καὶ ἐννηήκοντα.

200. Τὸ διακόσιοι Ὄμ. διηκόσιοι.

300. Τὸ τριακόσιοι Ὄμηρος τριηκόσιοι.

9000. Τὸ ἐννακισχίλιοι Ὄμ. ἐννεάχιλιοι (1).

10000. Τὸ μύριοι (2) Ὄμ. δεκάχιλιοι.

§. 75. Ἀρχαῖοι τύποι τῶν τακτικῶν ἀριθμητικῶν: τρίτατος —τέτατος—εἰσδόματος—ὀγδώματος—εἵνατος —δυωδέκατος —εἰκοστός.

§. 76. Τὰ εἰς—κίς ἀριθμητικὰ ἐπιρρήματα ἀποβάλλουσιν ἐνίοτε τὸ σ: πολλαίκι, τοσσάκι, ὄσσάκι (ἴδ. §. 23).

Περὶ ῥήματος.

§. 77. Ἐν οὐδενὶ τῶν τοῦ λόγου μερῶν δεικνύεται παρ' Ὁμήρῳ οὕτως ἔντεχνος καὶ ποικίλος ὁ συνδυασμὸς τῶν ἀρχαιοτέρων διαλεκτικῶν πρὸς τοὺς νεωτέρους ποιητικούς τύπους (ἴδ. §. 3 καὶ 4), ὅσον ἐν τῷ ῥήματι· διότι οὐδὲν ῥήμα, οὐδέμια ἔγκλισις, οὐδεὶς χρόνος ὑπάρχει παρ' Ὁμήρῳ ἄνευ ἰδιαιτέρου τινὸς τύπου.

Αὔξεις καὶ ἀναδιπλασιασμός.

§. 78. Αὔξεις. Τὴν αὔξῃσιν (τὴν τε συλλαβικὴν καὶ τὴν χρονικὴν) μεταχειρίζεται καὶ παραλείπει ὁ Ὅμηρος κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου: ἔθηκεν, τεῦχε, ἐτελελετο, ξυνέηκε, διαστήτην (Ἰλ. 1)· πλάγχθη, ἔπερσεν, ἔδεν, ἔγνω, πάθη (Ὀδ. 1).

(1). Τὸ χίλιοι εὐρισκόμενον παρ' Ὁμήρῳ τοῦ μέτρου χάριν ἐν τοῖς συνθέτοις ἀποκόπτει τὸ ι: ἐννεάχιλιοι, δεκάχιλιοι (Ἰλ. 3, 80 καὶ 14, 148).

(2). Τὸ μύριοι ἐπὶ τῆς σημασίας ἀναριθμητοὶ μεταχειρίζεται ὁ Ὄμ. Σ. Ε.

Οὕτω ἔβην καὶ βῆν, ἦγε καὶ ἄγεν, εἶχον καὶ ἔχον, εἶλε καὶ ἔλε, ἠγασάμην καὶ ἀγασάμην, ἐβεβήκειν καὶ βεβήκει· οὕτω ἴκετο (Ἰλ. 1· 362) καὶ ἴκοιτο (αὐτ. 1, 432) καὶ πολ. ἄλ.

§. 79. Εἰς τινὰ ῥήματα ἡ χρονικὴ αὐξήσις παραλείπεται σταθερῶς ἢται καθ' ὅλους τοὺς χρόνους ἢ κατὰ τινὰς μόνον. Οὕτως ἡ αὐξήσις αὕτη λείπει πάντοτε εἰς τὰ: αἶομαι, ἀγνυμι, ἔρωδ' εἰς τὰ αἰδέομαι, αἴνυμαι, οἰμάω, οἰνίζω, οἰώω· ὁμοίως εἰς τὰ ἀπό ει, ευ, καὶ ου ἀρχόμενα ῥήματα. Οὕτω τὸ δράω ἔχει κανονικῶς παρ' Ὀμήρῳ τὸν παρατ. ὄρα, ὄρατο, ὄρωντο· οὕτως ὁ ἀόρ. ἴδον, ἰδόμην εἶναι συχνότερος τοῦ εἶδον, εἰδόμην.

Περὶ τῆς παραλείψεως τῆς χρονικῆς αὐξήσεως εἰς τὰ εἰς—σπον ῥήματα ἴδ. §. 88.

§. 80. Ἐν γένει ἡ χρονικὴ αὐξήσις δὲν παραλείπεται ἐν τῷ παρακειμένῳ, πλὴν τινῶν μόνον σημασίαν ἐνεστῶτος ἐχόντων: ἀνωγα, ἀκαχημένος, ἀλιτήμενος.

§. 81. Μετὰ τὴν συλλαβικὴν αὐξήσιν πλὴν τοῦ ρ διπλασιαζομένου καὶ ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ, διπλασιάζονται ἐνίοτε καὶ τὰ ἡμίφωνα λ, μ, ν, σ (§. 20. Α): ἐρρήξαντο, ἐλλίσσετο, ἔλλαβε, ἔμμαθοι, ἔρρετο, ἔσσεύοντο κ. ἄλ. Ὅμοίως καὶ τὸ δ εἰς τὴν ρίζαν δεῖ: ἔδδαισα. (1).

Τὸνναντίον παραλείπεται ἐνίοτε ὁ διπλασιασμός τοῦ ρ: ἔρεζον, ἔρεξα (συνηθέστερον ἔρρεξα παράβ. κατέρεξεν, Ἰλ. 1, 361· Ὀδ. 4, 640), ἐράπτομεν.

§. 82. Ἡ συλλαβικὴ αὐξήσις εὐρίσκεται πρὸ φωνήεντος ἔχοντος ἀρχικῶς πρὸ αὐτοῦ τὸ F (§. 7): ἔαδε παρὰ τῷ ἠνθαρε

(1). Ὁ διπλασιασμός οὗτος τῶν συμφώνων συμβαίνει οὐ μόνον μετὰ τὴν συλλαβικὴν αὐξήσιν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν σύνθεσιν, δικαιολογεῖται δὲ διὰ τῆς μετὰ τὰ διπλασιαζόμενα σύμφωνα (§. 8.) παρεμπτώσεως τοῦ F, ἐξομοιωθέντος τῷ ἠγούμενῳ συμφώνῳ, οὕτως δ Fε—δ Fεἰ—ἔδ Fεἰ σε ν—ἔδδ εἰσε ν, ἀλλὰ καὶ περ δδ η σ α ν, ὑ πο δ δ ὄ σ α ρ, ἔ ν ν ε πε—ἔ ν F ε πε, ἄδδ η ν, ἄδ F η ν, ἄδδ η κότες, κατὰ τινὰς δὲ καὶ εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον τὸ ἀδδ η φ ἄ γ ο ς, οὕτω καὶ πο λ λ ὄ ς—π ὄ λ F ε ο ς, ἐξ οὗ ἔνθεν μὲν τὸ πο λ λ ὄ ς, ἔνθεν δὲ τὸ ἰωνικὸν πο υ λ ὄ, ἔνθα πρὸ τοῦ λυ μετεπέθισε τὸ F. Σ. Ε.

(ἐκ τοῦ ἀνάδω), εἰσάμην· καὶ μάλιστα εἰς τὴν μετοχὴν εἰσάμενος (ἐκ τοῦ εἶδω, εἶδομαι).

§. 83. Διπλὴν ἀΐξιν (συλλαβικὴν καὶ χρονικὴν) λαμβάνουσι συγχρόνως (ὡς παρὰ τοῖς πεζοῖς τὰ ὄραω, ἀντόγω: ἐώρων, ἀνέωγον) τὰ ἐφορχέει (ἰλ. 4, 3· Ὀδ. 20, 255) παρὰ τῷ οἰνορχέει, καὶ ἤηδαγεν (ἰλ. 24, 25· Ὀδ. 3, 143) παρὰ τῷ ἤηδαγε.

§. 84. Ἀναδιπλασιασμός. Σταθερὸς εἶναι ὁ ἀναδιπλασιασμός εἰς τὸν παρακειμένον καὶ ὑπερσυντελικόν· μοναδικὰ εἶναι διὰ τὴν παράλειψιν τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ τὰ: δέγγμαι, δέγγεται, δέγγμενος (τὸ τελευταῖον μετ' ἀναβίβασμοῦ τοῦ τόνου).

§. 85. Ὡς ἀνώμαλοι τύποι ἀναδιπλασιασμοῦ ἀναφαίνονται.

α. δε ἀντὶ δε εἰς τὸ: δείδεγγμαι, δειδέγγεται, δείδεκτο καὶ δειδέγγατο (ἐκ τοῦ δείκνυμι)· δείδοικα (ἐκ τοῦ δέω).

β. πρὸ τοῦ ρ εἰς τὸ βέρυπωμένος (ἐκ τοῦ βρύπω). (1).

γ. τὸναντίον ἔμμορα ἀντὶ μέμορα καὶ ἔσσυμαι ἀντὶ σέσσυμαι, καὶ

δ. παρακειμένος μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἀττικοῦ (ἐνθα ἡ ἀττικὴ διάλεκτος δὲν δέγγεται) εἶναι: ἀλ—ἀλημαι (ἀλάομαι), ἀρ—ἤροται (ἀρόω), ἄρ—ἠρα (ἐκ τῆς ῥίζ. ἄρ—), ὄδ—ῶδα (ρίζ. ὄδ, λατ. od—or), ἐρ—ἐρείπτο (ἐρείπω), ὄπ—ῶπα (ὄπτω).

§. 86. Ὁ ἀναδιπλασιασμός ἐν τῇ ὀμηρικῇ διαλέκτῳ εἶναι πρὸς τοῦτοις συχνοτάτος καὶ εἰς τὸν 2 ἀόρ. τῆς ἐνεργ. καὶ μέσης φωνῆς καθ' ἀπάσας τὰς ἐγκλίσεις, ἐν ᾧ ἡ ὀριστικὴ λαμβάνει

(1). «Μένος ἐστὶν οὗτος ὁ παρακειμένος παρὰ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ ρ διπλασιασμένος ἀντὶ τοῦ ἀττικοῦ βέρυπωμένος» Σχ. Παλατ. καὶ «Προετιμήθη τὸ κοινόν, ἵνα μὴ χωλὸν καὶ ἀθεράπευτον διὰ τοῦ ἀττικισμοῦ τὸ ἔπος γένηται. Ὁμηρος δ' ἐνταῦθα τῆς καλλιφωνίας τὴν κανονικὴν ὀρθότητα προέκρινε, βέρυπωμένα εἴματα εἰπών.» Εὐσταθ. ἐν Ὀδ. 6. 59. Περὶ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ τῶν ἀπὸ ρ ἀρχομένων, Ὁρ. Γραμμ. Ματθ. §. 376. 2. Τινὲς τῶν γραμματικῶν διὰ φιλοῦ πνεύματος γράφουσι βέρυπωμένα, ὡς καὶ τὸ βέρυον. Σ. Η.

ἐνίοτε καὶ τὴν συλλαβικὴν αὐξήσιν. Οὕτω ἐκ τῶν ἀπὸ συμφῶ-
νου ἀρχομένων: πείθω, 2 ἐνεργ. ἀόρ. πέπιθον, πεπίθω, πεπίθοιμι,
πεπιθεῖν, πεπιθῶν· μέσ. πεπίθοιτο· λαμβάνω, μέσ. ἀόρ. τῆς
ἀπαρ. λελαβέσθαι· ἐκ. λαμβάνω, ἀόρ. ἐνεργ. ἐκ. λέ. λαθον, μέσ. ἐκ. λε-
λάθοιτο· τεύχω, ἀόρ. ἐνεργ. τετυκεῖν, μέσ. τετύκοτο, τετυκοί-
μεθα, τιτυκέσθαι· φείδομαι, μέσ. ἀόρ. πεφιδόμην, πεφιδόμην,
πεφιδέσθαι· ἐκ τῶν ἀπὸ φωνήεντος (§. 85, δ'): ἐτίπτω, ἐτέπι-
πεν· ἐκ τῆς ῥίζης ἀρ—ἤραρον, ἀραράων· ἀλέξω, ἤ. λαλκον,
ἀλαλκεῖν, ἀλαλκῶν· ὄρνυμι, ὄρορε καὶ ἄλ.—Μετὰ συλλα-
βικῆς αὐξήσεως ἐν τῇ ὀριστικῇ: φράϊω, ἀόρ. 2. ἐνεργητικὸς
ἐπέφραδον (παρὰ τῷ πέφραδον), πέφραδε, πεφραδέειν καὶ
πεφραδέμεν· κέλομαι, ἐκέ. λετο (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ ἐκεκέ. λετο)
ἐκ τῆς ῥίζ. φερ—ἔφερον (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ ἐπέφερον)· παράβ.
περὶ συζκοπῆς 2 ἀόρ. §. 100.

β'. Ἐν τοῖς 2 ἀόρ. ἠήπ—απον καὶ ἠρύκαον (ἐκ τοῦ ἐτί-
πτω καὶ ἐρύκω) ὁ ἀναδιπλασιασμός γίνεται οὐχὶ ἐν ἀρχῇ, ἀλλ'
ἐν τέλει τῆς ῥίζης.

γ'. Ὁ ἀναδιπλασιασμός τοῦ 1 ἀόρ. ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸ: ἀκ—
ἀχησε (ἰλ. 23, 223), καὶ ἔσως ἔτι ἐν τῷ συνεσταλμένῳ τύπῳ
τῆς ὑποτακ. τοῦ μέσου ἀόρ. 1: κεχολώσεται (ἰλ. 20, 304· Ὀδ.
24, 544), ἐὰν ὁ χρόνος οὗτος δὲν εἶναι μᾶλλον ὁ μέλλων μετ'
ἀναδιπλασιασμοῦ (ἴδ. τοὺς ἐπομ. § §).

§. 87. Σπάνιος εἶναι ὁ ἀναδιπλασιασμός εἰς τὸν ἐνεργ. μέλλ.
συχνότερος δὲ εἰς τὸν παθητικὸν μέλλ. (τὸν 3 μέλλ. παρὰ τοῖς
ἔπειτα συγγραφεῦσι ἢ μετ' ὀλ. μέλλοντα): πεπιθήσω, κεκαθήσω,
κεχαρήσω, ἀκαχήσω, διδώσειν—δεδέξομαι, κεχολώσομαι,
λελείψομαι, τετεύξομαι, κεκλήσομαι, μεμνήσομαι, πεφιδή-
σομαι, πεφήσομαι (ἐκ τοῦ φείδομαι) ἴδ. καὶ τέλος προηγ. §.

Ἰδιάζοντες ῥηματικοὶ σχηματισμοί.

§. 88. Ἡ ὀμηρικὴ διάλεκτος ἔχει ἰδιάζοντα θηματικὸν
σχηματισμὸν εἰς σκ, ἐνθῦμενον μετὰ τῶν προσωπικῶν καταλή-

ξων τοῦ παρατατικοῦ τῆς ἐνεργ. καὶ μέσης φωνῆς εἰς σκορ καὶ σκόμη, καὶ ἐπισυναπτόμενον εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ ἐνεστ. καὶ ἀορ. μετὰ ἢ ἄνευ τῶν συνδετικῶν φωνηέντων ε ἢ α—Οἱ θαμιστικοὶ οὔτοι παρατατικοὶ καὶ ἀόριστοι συνήθως δὲν λαμβάνουσιν αὐξήσιν: ἔχεσκορ==εἴωθα ἔχειν, ἴδεσκορ==εἴωθα ἴδαν.

Συνήθως οἱ σχηματισμοὶ οὔτοι εὐρίσκονται ἐν τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ καὶ ἐν τῷ 3 πληθ. προσ., μοναδικὸν δὲ εἶναι τὸ 1 πληθ. πρόσ.: ρικασκομερ==ἐνικοῦμεν (Ὀδ. 11, 512) (1).

Μοναδικοὶ μετ' αὐξήσεως σχηματισμοὶ εἶναι τὰ: ἐμισγέσκορτο (Ὀδ. 20, 7) καὶ πλεονάκις τὸ: ἔφασκορ (2).

§. 89. Α. Θαμιστικοὶ παρατατικοί,

α. Μετὰ τοῦ συνδετικοῦ ε. Εἰς τὰ βαρύτενα ῥήματα: ἔχεσκορ, μέεσκορ, διενέεσκορ· μαχεσκόμη, βοσκέσκορτο. Ὡσαύτως εἰς τὰ συνηρημένα ῥήματα: καλέεσκορ· καὶ εἰς τοὺς συγκεκριμένους σχηματισμοὺς: ᾤθεσκε (ἀντὶ ᾠθέεσκε), πωλέεσκετο (ἀντὶ πωλεέεσκετο).

β. Μετὰ τοῦ συνδετικοῦ α: κρύπτασκε, ῥίπτασκε (ἐκ τοῦ κρύπτω, ῥίπτω).

γ. Ἄνευ συνδετικῶν φωνηέντων. Οὕτως εἰς τὰ εἰς ἄω καὶ μι ῥήμ.: ἔασκορ, μγασκόμη—ἔφασκορ (ἐκ τοῦ φα—φημι), ἔσχορ (ἀντὶ ἔσ—σχορ ἐκ τοῦ ἐς—εἶμι), τίθεσκορ (ἐκ τοῦ τίθημι), ῥήγρυσκορ (ἐκ τοῦ ῥήγρυνμι).

Β. Θαμιστικοὶ ἀόριστοι.

α. σκ εἰς τὸν 2 ἀόρις: φύγεσκε, ἴδεσκορ, ἔλεσκορ, δόσκορ.

β. σκ εἰς τὸν 1 ἀόρις: ἐρητύσασκε, ἐλάσασκε, θρέξασκορ, οὔτήσασκε, μνησάσκετο.

§. 90. Ῥήματά τινα ἔχουσι παρατεταμένον σχηματισμὸν εἰς θω μετὰ συνδετικοῦ φωνηέντος ε, α καὶ ἅπαξ ν: νεμέθω (ἐκ τοῦ νέμω), ἠγερέθομαι (ἐκ τοῦ ἀγείρω), ἠερέθομαι (ἐκ

(1). Καὶ τὸ 2 πληθυντικὸν πρόσωπον ἐφάσκετε (Ὀδ. 22, 35).

(2). Ἐκτὸς τούτων καὶ τὰ: ἀνεμορμύρεσκε, παρέσκετο, παρῆεσκε καὶ ᾠρσασκε ἀπαντῶσι μετ' αὐξήσεως. Σ. Ε.

τοῦ αἰείρω) ἀμφότερα τὰ τελευταῖα μετ' ἐκτάσεως τοῦ ἀρκτι-
κοῦ α: τελέθω (ἐκ τοῦ τέλλω), θαλέθω (θάλλω), σχεθέειν
(ἐκ τοῦ ἔχω)—ἐργάθω (ἐκ τοῦ ἔργω), φθινύθω (ἐκ τοῦ φθίλω).

Σχηματισμός τῶν ἐγκλίσεων.

§. 91. Ἐν τῇ ὑποτακτικῇ τὰ μακρὰ φωνήεντα τοῦ δυϊκ. καὶ πληθ.
ἀριθμοῦ συστέλλονται πλειστάκις ⁽¹⁾: τὸ ω εἰς ο, τὸ η εἰς ε.
Ἐντεῦθεν ἡ ὑποτακ. ὁμοιάζει πολλάκις καθ' ὅλοκληρίαν τῇ ὀρι-
εἶδομεν, ἴομεν, ἐρύσσομεν, ἀγείρομεν, θείομεν, τραπέλομεν
κτλ. (ἀντὶ εἶδομεν, ἴομεν κτλ.)— ἰθύνετε, στρέφεται, φθί-
εται κτλ. (ἀντὶ ἰθύνετε, στρέφεται, φθίεται κτλ.) παράβ. §. 13.

Τὴν διάλυσιν καὶ ἔκτασιν τῆς ὑποτακ. ἴδ. §. 111 καὶ ἐξῆς.

§. 92. Ἡ προστακτικὴ λήγει εἰς τὸ 3 πληθ. πρόσ. τῆς
ἐνεργητικῆς φωνῆς μόνον εἰς ντων, καὶ εἰς τὸ τῆς παθητικῆς 3
πληθυντικὸν μόνον εἰς σθων: ἔστων, μεινόντων, δησάντων·
ἐπέσθων, λεξάσθων, ἰστάσθων καὶ ἄλ.

§. 93. Τὸ ἐνεργητικὸν ἀπαρέμφρατον ἔχει πλειστάκις τὴν πληρε-
στέραν ἀρχαίαν κατάληξιν—μεναι καὶ τὴν ἐκ ταύτης συντεπη-
μένην—μεν παρά τῇ συνήθει καταλήξει· ἐπισυνάπτονται δὲ
αὔται,

α. Εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ μέλλοντα καὶ 2 ἀόριστον τῶν εἰς
ω ῥημ. μετὰ τοῦ συνδετικοῦ φωνήεντος ε, πάντοτε τονίζομέ-
νου: ἀμυνόμεναι, ἀμυνέμεν, ἀμύνειν· ἐλθέμεναι, ἐλθέμεν,
ἐλθεῖν· εἰπέμεν, εἰπεῖν· χολώσέμεν (Ἠλ. 1, 78)· τραφέμεν
(αὐτ. 7, 199: Ὀδ. 3, 128) καὶ τὰ ὅμ.

β'. Τὰ εἰς αω καὶ εω ῥήματα ἔχουσιν ἐνίοτε τὴν κατάλ. ταύ-
την τῆς ἀπαρεμφράτου εἰς τὸν ἐνεστῶτα τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς
καὶ συναίρουσι τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτῶν φωνῆν α ἢ ε μετὰ

(1) Συχνωτάτη εἶναι ἡ συστολὴ αὕτη εἰς τὸ 3 ἐνικὸν καὶ 1 πληθυντικὸν
πρόσωπον, σπανιωτέρα δὲ εἰς τὸ 2 πρόσωπον: μίσηγεαι, εἶδετε, λά-
βετε ν. Σ. Ε.

τοῦ συνδετικοῦ φωνήεντος ε εἰς η: γοήμεραι (= γοᾶν), πειρή-
μεραι (= πειρῆν), καλήμεραι (= καλεῖν), φορήμεραι (= φο-
ρεῖν) (1). μόνον τὸ ἀγινέω ἔχει ἀγινέμεραι (ὡς ἐκ τοῦ ἀγίνα
Ὀδ. 20, 213).

γ'. Ἄνευ συνδετικοῦ φωνήεντος ε εὐρίσκεται τὸ: ἄμεραι (ἐκ
τοῦ ἄω), ἔδμεραι (ἐκ τοῦ ἔδω), ἴδμεραι (ἐκ τοῦ οἶδα), δειδέ-
μεν (ἐκ τοῦ δεῖ) καὶ ἄλ.

§. 94. Ὁ παρακείμενος ἔχει τὴν ἀρχαίαν κατάληξιν τῆς ἀπα-
ρεμφ—μεραι—μεν ἄνευ συνδετικοῦ φωνήεντος μόνον εἰς τὰ ῥήμ.
τὰ εἰς τὸν χρόνον τοῦτον ἀποβάλλοντα τὸ κ (§. 101): τεθνά-
μεραι καὶ τεθνάμεν, ἐστάμεραι καὶ ἐστάμεν, βεθάμεν, γε-
γάμεν (ἐκ τοῦ γίγνομαι), μέμαμεν (ἐκ τοῦ μέμασ), τετλά-
μεραι καὶ τετλάμεν—μοναδικὰ εἶναι τὰ: γεγωνέμεν (Ἰλ. 8,
223. 11, 6) καὶ ἀνωγέμεν (Ἰλ. 13, 56. Ὀδ. 16, 278 καὶ 433).

§. 95. Οἱ παθητικοὶ ἀόρ. ἔχουσι τὴν ἀπαρ. εἰς ἡμεραι παρὰ
τῷ συνίθει εἰς ἦραι τύπῳ: μιχθήμεραι, μιγήμεραι παρὰ τῷ
μιγῆραι· ἀριθμηθήμεραι, δαμήμεραι παρὰ τῷ δαμῆραι κ. ἄλ.

Σχηματισμὸς τῶν χρόνων.

§. 96. Ῥηματικαὶ τινες ρίζαι εἰς ρ καὶ λ λαμβάνουσιν εἰς
τὸν μέλλ. καὶ 1 ἀόρ. σ: (2) κείρω, κέρσω, ἔκερσα· ἄρω, 1 ἀόρ.
ἦρσα· ὄρνυμι, 1 ἀόρ. ᾠρσα· εἴλω, εἴλω· κέλλω, ἔκελσα καὶ
ἄλ.—μοναδικὴ εἶναι ῥηματικὴ τις ρίζα εἰς ν, ἔχουσα τὸν 1
ἀόρ. καὶ μετὰ τοῦ σ: κεν (κεντέω), ἀπαρ. 1 ἀόρ. κέρσαι (Ἰλ.
23, 327).

§. 97. Τοῦναντίον ῥήματά τινα παρεκτρεπόμενα τῆς κοινῆς
γλώσσης ἔχουσι τὸν 1 μέλλοντα καὶ ἀόριστον ἄνευ σ.

(1). Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔχει τὸν ἐνεστώτα τῆς ἀπαρεμφάτου οὕτως: φορέει ν
(Ἰλ. 10, 441), φορέηναι (αὐτόθι 2, 107 καὶ 10, 270) καὶ φορήμεναι
(αὐτόθι 15, 310).

(2). Καὶ παρ' ἀττικῶς ἀπαντῶσι τοιοῦτοι σχηματισμοὶ εἰς ὑγράληκτα
ῥήματα: κέλω, ἔκελσα· φύρω—φύρσω. Σ. Ε.

ά. Μέλλων (1): Ἀντιώω, μελ. ἀντιώω· κρεμάννυμι μέλ· κρεμώω· κορέννυμι, μέλ. κορέεις, κορέει· μάχομαι, μέλ. μα· χεῖται, μα· χέονται παρὰ τῷ μα· χήσομαι· καλέω, μετοχῆς μέλ. καλέων· τελέω, μέλ. τελέει· ἐρύω, μέλ. ἐρύουσι· ἐξανύω, μέλ. ἐξανύουσι· τανύω, μέλ. τανύουσι.

Ε'. Ἀόριστος: σεύω, ἔσεν· χέω, ἔχεν· καίω, ἔκα·

§. 98. Οἱ δύο ἀόριστοι ἀνταλλάσσουν ἐνίοτε τὰς κατάλη· ξεις αὐτῶν οὕτως, ὥστε ἡ κατάληξις *ον* ἐπισυνάπτεται εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ 1 ἀόριστου *σ*, τὸναντίον δὲ ἡ κατάληξις *α* προσαρτᾶται εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ 2 ἀόριστου.

ά. Πρῶτοι ἀόριστοι: αἰίσεο (προστ. τοῦ μέσ. ἀορ. ἐκ τοῦ αἰείδω)· ἄξετε καὶ ἀξέμεν (προστ. καὶ ἀπαρεμφάτου ἀορ. ἐκ τοῦ ἄγω)· βήσετο, ἐβήσετο καὶ βήσεο (ἀοριστ. καὶ προστ. ἀορ. βαίνω)· δύσετο, ἐδύσετο, δύσεο καὶ δυσόμενος (ἀοριστ. καὶ μετχ. ἐκ τοῦ δύομαι)· ἴξον, ἴξες κτλ. (ἀορ. ἐκ τοῦ ἴκω)· λέξο καὶ λέξο (προστ. ἀόριστος ἐκ τοῦ λέγω)· οἶσε, οἰσόμεναι καὶ οἰ· σέμεν (προστκ. καὶ ἀπαρεμ. ἀορ. ἐκ τοῦ φέρω)· ὄρσεο, ὄρσεν καὶ ὄρσο (προστ. μέσος ἀορ. ἐκ τοῦ ὄρνυμι)· πελάσσετον (προστ. ἀορ. ἐκ τοῦ πελάζω).

Ε'. Δεύτεροι ἀόριστοι: εἶπα παρὰ τῷ εἶπον· ἦνεγκα, ἦνεικα καὶ ἔνεικα παρὰ τῷ ἦνεγον (ἐκ τοῦ φέρω).

§. 99. Ὁ χρονικὸς χαρακτήρ *σ* τοῦ μέλ. καὶ ἀορ. ἐνίοτε διπλασιάζεται ἐνεκα τῆς μετρικῆς ἀνάγκης: τελέσσω, ἀρέσσο·μαι, κοτέσσομαι—ἐγέλασσα, ὤμοσσα, ἐτάνυσα, τανυσσά·μενος, καλεσσόμενος καὶ ἄλ.

§. 100. Πολλὰ ῥίζαι ῥημάτων εἰς *ερ* σχηματίζουσι τὸν 2 ἀόριστον διὰ μεταθέσεως (§. 18) καὶ τροπῆς τοῦ *ε* εἰς *α*: δέρο·κομαι, ἔδρακον· πέρθω, ἔπραθον.

(1). Ὁ Κρύγερος θεωρεῖ ὡς ἀμφιθέλους τοὺς τειούτους μέλλοντας, νομίζων αὐτοὺς ἐνεστώτας μὲ σημασίαν μέλλοντος, ὡς τὸ ἀντιώω κ. ἄλ. παρα· δέχεται ὅμως μέλλοντας τὰ: ἐξ·ανύω, ἐρύω, κορέεις, κορέει, μα· χεῖται καὶ ἄλ. Ὁρ. Γραμ. περὶ διαλ. §. 29, 2. 4. Σ. Ε.

Ἄλλα ῥήματα πάσχουσιν εἰς τὸν 2 ἀόριστον συγκοπὴν: πέ-
τομαι, ἐπτόμηρ' ἐγείρω, ἔγρευτο' ἀγείρω, ἀγρόμενοι καὶ ἄλ.

Περὶ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ τοῦ 2 ἀορ. ἰδ. §. 86.

§. 101. Ὁ πρῶτος παρακ. εὐρίσκεται παρ' Ὁμήρῳ μόνον εἰς
τὰ φωνηεντόληκτα καὶ ἐκ τῶν μὴ φωνηεντολήκτων εἰς τὰ πά-
σχοντα μετάθεσιν: βαλ (βάλλω), βέβληκα' πάντα δὲ τὰ λοιπὰ
ῥήματα ἔχουσι μόνον τὸν 2 παρακείμενον.

Ἄλλὰ ῥήματά τινα ἀποβάλλουσι τὸ κ τοῦ 1 παρακ. (1) καὶ
ιδίως ἐν τῇ μετοχῇ, ὥστε οἱ σχηματισμοὶ τοῦ παρακ. τούτου
ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς τοῦ δευτέρου: κάμνω, κεκμηώς' χαιρώ,
κεχαρηώς' κορέννυμι, κεκορηώς' κοτέω, κεκοτηώς' τλήμι, τετ-
ληώς καὶ ἄλ. Ὡσαύτως ἀπαντῶσιν οἱ τοιοῦτοι παρακ. συνεσταλ-
μένοι ἔχοντες χάριν τοῦ μέτρου τὸ πρὸ τῆς καταλήξεως μακρὸν
φωνῆεν ἐν τῷ 3 πληθ. προσ. τῆς ὀριστ. καὶ ἐν τῇ μετοχῇ (2):
βαίνω (βέβηκα), βεβάσασι, βεβᾶώς' φύω (πέφῳκα), πεφύασι,
πεφύῳτ' ἴστημι (ἔστηκα) ἐστᾶώς' θνήσκω (τέθνηκα), τεθῳσιν·
ἀρ—(ἀραρίσκω), ἀρηρώς, ἀρᾶρῳτ' θάλλω, τεθλιώς, τεθῳ-
λυῳτ' καὶ ἄλ.

§. 102. Ὁ ὑπερσυντελικὸς διειτρήσεν ἐν τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ
τινῶν ῥημάτων τὴν ἀρχαίαν κατάληξιν εα, εας, εε.

(1). Ἡ κατάληξις τοῦ 1 παρακ. ἦτο κυρίως Fα, τὸ F μεταξύ δύο φω-
νηέντων εὐρισκόμενον ἢ ἐξέπεσον ἢ ἀπεσκληρόνθη εἰς κ, ὥστε ἔχομεν κ ἐκ μ η-
Fα—κ ἐκ μ η-κ α, κ ἐκ μ η-ώς, τέτλη-Fα—τέτλη-κ α, τετλη-ώς·
ἐκ τούτου προῆλθε καὶ ὁ παρακείμενος τῶν ὀδοντόφωνων καὶ ὑγρῶν ἐχόντων
χαρακτῆρα ῥημάτων νὰ ἔχη κ α, τοῦ ὀδοντόφονου ἀποβαλλομένου πρὸ τοῦ
ἀποσκληρυνθέντος F εἰς κ: ἦ λ π ι δ-Fα.—ἦ λ π ι δ—κ α—ἦ λ π ι κ α,
ἔσ τ α λ-Fα—ἔσ τ α λ κ α, καὶ ὁ τῶν χειλεόφωνων τὸ ὅποιον, δασυνόμενον
ἐνεκα τοῦ F, γίνεται φ α, χ α: κ λ ε π—κ ἐκ λ ε π-Fα—κ ἐκ λ ε φ α,
π λ ε κ—π ἐ—π λ ε κ—Fα—π ἐ π λ ε χ α. Παρέμεινον δὲ καὶ εἰς τὴν
κοινὴν διάλεκτον ὁ ἐκ τῆς ἀποβολῆς τοῦ κ σχηματισμὸς τοῦ παρακ. εἰς τὸν
δουίκ. καὶ πληθ. ἀριθ. καὶ μάλιστα εἰς τὰ: θνησκω, ἴστημι, βαίνω,
γίγνομαι, τλήω (τλήμι).

(2). Δι' πλάγιαι πτώσεις τῆς μετοχῆς τοῦ ἀρσενικοῦ πολλάκις μετὰ φω-
νηεν ἀντὶ ο ἔχουσιν ω: βεβαῳτε, τεθνεῳτος, κεκμηῳτος. Σ. Ε.

ά. Τὸ 1 πρόσωπον πεποιθεα, ἐτεθήπεα, ἦδεα καὶ κατ' ἕκ-
θλιψιν ἦδε (ἐκ τοῦ οἶδα), ἠνώγεα (Ὀδ. 9, 44. 10, 55 τριτύλ-
λαβον κατὰ συνίζησιν τῆς εα §. 26).

β'. Τὸ 2 πρόσωπον: ἐτεθήπεας (κατὰ συνίζησιν Ὀδ. 24, 90,
γραφὴ ἀμφιβαλλομένη).

γ'. Τὸ 3 πρόσ: ἦδεεν, ἦδεε καὶ συνηθέστερον ἦδη καὶ (μετὰ
τοῦ ἐφελκυστικοῦ γ) λήγει εἰς εἰν (δὲν πρέπει νὰ συγγέληται
μετὰ τῆς καταλήξεως εἰν τοῦ 1 προσ. τοῦ ὑπερσυντελικοῦ τῆς
κοινῆς διαλέκτου): βεβλήκειν, ἐστήκειν, ἠνώγειν, δεδειπνήκειν
ἀντὶ βεβλήκει, ἐστήκει κτλ.

Προσωπικαὶ καταλήξεις.

§. 103. Εἰς τὸ 1 πρόσωπον τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ ἡ ὀμηρικὴ
διάλεκτος διετήρησεν ἐνίοτε ἐν τῇ ὑποτακτικῇ τὴν ἀρχαίαν κα-
τάληξιν μι: ἐθέλωμι, κτείνωμι, τύχωμι, ἴχωμι, εἴπωμι, ἀγά-
ρωμι, ἰδῶμι καὶ πολ. ἄλ.

§. 104. Ὅμοιως διετηρήθη ἡ ἀρχαία κατάληξις τοῦ 2 ἐνι-
κοῦ προσώπου σθα εἰς τὴν ὑποτακτικὴν καὶ εὐκτικὴν: ἐθέλη-
σθα, πλησθα, εἴπηςθα, ἔρησθα—βάλοισθα, κλαίεισθα, προσφύ-
ροισθα (1) καὶ ἄλ. (παράβ. §. 117).

§. 105. Ὡσαύτως τὸ 3 ἐνικ. πρόσ. τῆς ὑποτακτικῆς ῥημά-
των τινῶν τηρεῖ τὴν ἀρχαίαν κατάληξιν σι: ἄγησι, ἐθέλησι,
λάβησι μετ' ἐκθλίψεως (§. 11, Δ'): ἐθέλησ', ἔλθησ' καὶ ἄλ. Ἄπαξ
καὶ ἐν τῇ εὐκτικῇ: παραφθαῖσι (Ἰλ. 10, 346).

§. 106. Τὸ 3 δυϊκ. πρόσ. τῶν ἱστορικῶν χρόνων τῆς ἐνεργη-
τικῆς καὶ μέσης φωνῆς ἔχει ἐνίοτε ἐν τῷ δυϊκῷ ἀριθμῷ τὰς
καταλήξεις τον καὶ σθον (ἀντὶ την καὶ σθην): ἐτεύχετον (Ἰλ.
13, 346), διώκετον (αὐτ. 10, 160), λαφύσσετον—θωρήσ-
σεσθον (ἀντὶ ἐτευχέτην κτλ).

§. 107. Τὸ 2 ἐνικ. πρόσωπον τῆς μέσης φωνῆς εἶναι συχνάκις

(1). Ἐν τῇ εὐκτικῇ μόνον ἐν ταῖς τρισὶ τούτοις. Σ. Ε.

ἀσυναίρετον ⁽¹⁾. Οὕτως ἐν τῇ ὀριστικῇ: *λείπεται, λιλαίεται, ὀδύρεται, μέλ. μυθήσεται*· παρτ. *ἔπ.λεο* (ἐκ τοῦ *πέ.λομαι*)· ἀόρ. *ὀδύσασα* (ἐκ τοῦ *ὀδύσσομαι*) ⁽²⁾· ἐν τῇ ὑποτακτικῇ: *εἴρηαι, ἀφίκηαι* — ἐν τῇ προστακτικῇ: *ἔργεο*.

Ἐνταῦθα ἀπαντᾷ πολλάκις ἡ συνίζησις (§ 26 Α. α). Οὕτως εἶναι δισύλλαβα τὰ: *κέ.λειαι* (ἰλ. 24, 434), *ἔσσειαι* (αὐτ. 6, 33), *γνώσσειαι* (αὐτ. 2, 367)· τρισύλλαβα δὲ τὰ: *ἐντόγεται* (ὡς ὑποτκ. Ὀδ. 6, 33), *ἐδέεο* (ἰλ. 17, 142).

Ἄλλ' ἐνίοτε ἡ δῖφθογγος *ευ* ἀντικλησιτᾶ τὸ *εο*: *ἔπ.λευ, ῥύσκειν, φρά.ευν* καὶ ἄλ. (παράβ. §. 14).

β'. Εἰς τὰ εἰς *εω* συνηρημένα ῥήματα ἢ τὰ *εσαι* καὶ *εο* ἐκτείνονται εἰς *εικι* καὶ *ειο* (ἴδ. §. 114) ἢ ἀποκόπτεται ἐν *ε*: *μυθεῖαι, γεῖαι· ἔρειο* (ἰλ. 11, 610), *σπεῖο* ⁽³⁾· *μυθεῖαι, πω.λέαι· ἔκ.λεο, ἐπώ.λεο, φοβέο*.

§. 108. Τὸ πρῶτον δυῖκ. καὶ πληθ. πρόσωπον τῆς μέσης φωνῆς λήγει, ἕνεκα μετρικῆς ἀνάγκης, ὅτε μὲν εἰς *μεθον, μεθα*, ὡς εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον, ὅτε δὲ εἰς *μεσθον, μεσθα*: *φρα.ό.μεθα, φρα.ό.μεσθα, μεταφρα.ό.μεσθα* (ἰλ. 1, 140), *ὀπ.λισά.μεσθα* (Ὀδ. 4, 429).

§. 109. Ἐν τῷ τρίτῳ πληθ. προσώπῳ τῆς μέσης φωνῆς ἀπαντᾷ πλειστάκις ἡ κατάληξις *αται, ατο* ἀντὶ τῆς *νται, ντο*, (προεληθούσα ἐκ τῆς μετὰ συνδετικῷ φωνήεντος ἀρχικῆς καταλήξεως *αται, ατο*, ἀποβλήθεντος τοῦ *ν*). Οὕτω

(1) Ἐκ τοῦ 2 ἐνικοῦ προσώπου τῶν μέσων χρόνων συνήθως μὲν τὸ *σ*, εὐρισκόμενον μεταξὺ δύο φωνηέντων, ἐκπίπτει, πλὴν τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικῷ, παρ' Ὀμήρῳ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παρακειμένου: *βέβλησαι* (ἰλ. 5, 281—15, 231) ἐκ τοῦ *βέβλησαι*, *μέμνησαι* (ἰλ. 21, 442) ἐκ τοῦ *μέμνησαι*, εὐρισκόμενον ἐν (ἰλ. 26, 648), ἀλλὰ καὶ συνηρημένον *μέμνησαι* (ἰλ. 15, 18, 20, 188). Σ. Ε.

(2) Ὁμοίως *ὀπελοσασο* (ἰλ. 1, 401), ἀλλὰ καὶ συνηρημένον *ἐκρέμω* = *ἐκρέμασο* (ἰλ. 15, 18 καὶ 21).

(3) Ἀντὶ *σπέο* = *ἔπου* (ἰλ. 10, 283) — ὡσαύτως *αἰδεῖο* (ἀντίθ. 24, 803), ἀλλὰ καὶ *αἰδεο* (ἀντίθ. 21, 74). Σ. Ε.

α. Πολλάκις ἐν τῷ παρακειμένῳ καὶ ὑπερσυντελικῷ: εἰρύαται, βεβλήγεται, (ἐπι)τετράφεται = ἐπιτετραμμένοι εἰσι (ἰλ. 2, 25), ἔρχεται (ἐκ τοῦ εἶργω) — εἰρύατο, περοβήατο = περόβητο, τετράφατο καὶ ἄλ. (1).

β. Σπανίως ἐν τῷ ἀορίστῳ (2): ῥύατο (Ὀδ. 17, 201), καὶ μετ' ἐκθλίψεως ῥύατ' (ἰλ. 18, 515).

γ. Συχνάκις ἐν τῇ εὐκτικῇ τοῦ μέτρου χάριν: δαιρύατο (Ὀδ. 18, 248), ἐποίητο (αὐτ. 6, 319), βιώατο (αὐτ. 11, 467) ἀντὶ βιάοιντο = βιῶντο.

§. 110. Ἐντὶ τῆς καταλήξεως *σαν* τοῦ 3 πληθ. προσ. τοῦ παθητικοῦ ἀορ. εὑρίσκεται καὶ ἡ συγκεκομμένη *εν*: τράφεν (ἀντὶ ἐτράφησαν), ἔκταθεν (ἀντὶ ἐκτάθησαν ἐκ τοῦ κτείνω), κόσμηθεν (ἀντὶ ἐκοσμήθησαν) καὶ ἄλ. (παρ. §. 117. β).

Διάλυσις, συναίρεσις, ἐπέκτασις.

§. 111. Ἡ συναίρεσις τοῦ ρίζικου φωνήεντος α, ε, ο, μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς προσωπικῆς καταλήξεως, ἦν τὰ καθαρόληκτα ῥήματα πάσχουσιν ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ἢ οὐδαμῶς εἶναι εὐχρηστος παρ' Ὀμήρῳ ἢ ἐνίοτε κατὰ τρόπον ὅλως διάφορον.

§. 112. Τὰ εἰς αω καθαρόληκτα ῥήματα εἶναι εὐχρηστα κατὰ τρεῖς τρόπους:

A. Ἡ φυλάττουσιν ἀσυναίρετα τὰ ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ συν-

(1) Οὕτως καὶ ἐρράδαται (Ὀδ. 20, 355), ἐρράδατο (ἰλ. 12, 431) οἱ σχηματισμοὶ οὗτοι εὐρηγται καὶ ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ: τετάχεται (Θουκ. Γ, 13), ἐφθάραται (Θουκ. αὐτόθι), τετράφεται (Πλάτ. πολ. VII, σελ. 533. B), ἐτετάχαστο (Θουκ. Ζ, 4). Εὐρηγται ἔμῳ παρ' Ὀμήρῳ μόνον δεδάκρυνται, λέλυνται — λέλυντο, κέχυνται — κέχυντο, εἶρυντο (καὶ εἰρύαται — εἰρύατο)· πεπεῖρανται (Ὀδ. 12, 37) καὶ πέπανται (ἰλ. 3, 195). Ὁρ. Κρύγ. Γραμμ. περὶ διαλ. §. 30.

(2) Ὁ Κρύγερος δέχεται τοῦτο γιγνόμενον ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρακτικῶ διὰ καὶ τὸ ῥύαται ἀντὶ ῥύονται, καὶ τὸ ῥύατο ἀντὶ ἐρύονται θεωρεῖ (Ὁρ. ἐνθα ἀνωτέρω §. 30, 4, 5). Σ. Ε.

αιρούμενα φωνήεντα: αοιδιάει, ραιετάουσι, ιλάονται· πειράωρ, διψάωρ, αοιδιάουσα, ραιετάοντα· ἔχραε καὶ ἄλ. (1) ἢ

Β. Συναιροῦσιν αὐτά: ἀρετᾶ (ἐκ τοῦ ἀρετά—ει), ἀρετῶσι (ἐκ τοῦ ἀρετά—ουσι)· καθ' ἣν ὅμως τὸ αἰ συναιρεῖται ἀνωμάλως ἐνίοτε εἰς η: προσαιδητήν (2) (3 δυϊκ. πρόσ. τοῦ παρατ. ἐκ τοῦ προσαιδα—ήτην), ὄρηαι (3) (2 ἐνκ. πρόσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς μέσης φωνῆς ἐκ τοῦ ὄρά—ει, ἀττ. ὄρᾶ)· ἢ τέλος ὅπερ εἶναι συνηθέστερον

Γ. Ἐπεκτείνουσι τὸ ἐκ συναιρέσεως προκύψαν φωνήεν, παρεμβαλλομένου πρὸ αὐτοῦ ὁμοφώνου φωνήεντος, τοῦ α πρὸ α, τοῦ ο (ἢ ω) πρὸ τοῦ ω:

ἀ. Μετὰ παρεμβαλλομένου βραχέος φωνήεντος:

	Ἐνεργητικὸν	Συναίρ. ἀττική	Ἐπέκτ. ὁμηρικῆ.
Ἐνεστ. ὀριστ.	ὄράω	ὄρῶ	ὄρώω.
	ὄρά—εις	ὄρᾶς	ὄράφας
	ὄρά—ει	ὄρᾶ	ὄράφας
	ὄρά—ουσι	ὄρῶσι	ὄρώωσι
ὑποτ.	ὄράω	ὄρῶ	ὄρώω
	ὄρά—ης	ὄρᾶς	ὄράφας κτλ.
εὐκτ.	ὄρά—οιμι	ὄρῶμι	ὄρώωμι
ἀπαρ.	ὄρά—ειρ	ὄρᾶρ	ὄράφας
Μετοχ. ἀρσ.	ὄρά—ων	ὄρῶν	ὄρώων
θηλ.	ὄρά—ουσα	ὄρῶσα	ὄρώουσα
Γεν.	ὄρά—οντος	ὄρῶντος	ὄρώωντος κτλ.

(1). Πλὴν τοῦ πειράων καὶ διψάων ἐχόντων μακρὸν τὸ α, (Ιλ. 3, 25. 11, 584), τ' ἄλλα πάντα ἔχουσι βραχὺ τὸ α.

(2). Οὕτω καὶ φοιτήτην (Ιλ. 12, 266) συλήτην (αὐτ. 13, 202) ἀλλὰ καὶ νεμεσᾶτον (Ιλ. 23, 494).

(3). Ἀνωμάλως ἀναθεβάξει τὸν τόνον, τινὲς ὅμως γράφουσιν ὄρηαι· (Ὁρ. Γραμ. Βουτμ. μετφ. Ἀσπ. σελ. 214. α.) Σ. Ε.

Παθ.	ὄρισ. ἐν. ὄρά—η	ὄρᾱ	ὄράα
	ὄρά—ορται	ὄρῶνται	ὄρόωνται
Εὐκτ.	ὄρά—οιρτο	ὄρῶντο	ὄρόωντο
Ἄπαρ.	ὄρά—εσθαι	ὄρᾶσθαι	ὄράασθαι
Παρατ.	ἑώρα—ορτο	ἑώρῶντο	ὄρόωντο.

β'. Μετὰ παρεμβαλλομένου μακροῦ φωνήεντος:

ἡβά—ουσα	ἡβῶσα	ἡβῶωσα
δρά—ουσι	δρῶσι	δρώωσι
μνά—εσθαι	μνᾶσθαι	μνάασθαι

Ἐνεκεν τούτου τοῦ παρεμβαλλομένου μακροῦ φωνήεντος τὸ ἐκ τῆς συναίρεσως προκύψαν ἐπόμενον μακρὸν φωνῆεν συττέλλεται ἐνίοτε:

μνα—όμενος	μνώμενος	μνωόμενος
ἡβά—ορτες	ἡβῶντες	ἡβῶορτες.

§. 113. Τὰ εἰς εω ῥήματα ἐνίοτε κατὰ μετρικὴν ἀνάγκην συναϊροῦνται· τοῦτο συμβαίνει ἐν τῇ προτάσει: μῆτ' ἄρ τι λίην τρέε μῆτε τι τάρβει (ἰλ. 21, 288). Ἄλλ' ὅμως τὰ φωνήεντα ἐε συναϊροῦνται μόνον εἰς εἰ (1) καὶ τὰ εο (ἢ εου)(2) εἰς ευ: θεῖ, ρεῖ, σύγχει (2)—γεγῶρευ, ἐγεγῶρευ, ὠμίλευ, ρεῦμαι, καλεῦντο, ἐξετελεῦντο, ἰκνεύμενος—ρεικεῦσι (ἀντὶ ρεικέουσι),

(1). Ἀπαντᾷ ὅμως καὶ ἡ εἰς η συναίρεσις: ἀπειλήτην, ὀμαρτήτην ἀλλὰ καὶ ἐφομαρτεῖτον (ἰλ. 8, 191).

(2). Τὸ εου σπανίως συναϊρεῖ ὁ Ὀμ. εἰς ευ: γεγῶνευ, καλεῦντο.

(3). Τὰ εἰς εω δισύλλαβα εἰς τὸν παρατ., παραλειπομένης τῆς ἀξήσεως, δὲν συναϊροῦσι τὸ εε: θεε, ῥεεν πλὴν τοῦ σύγχει παρατ. ἀντὶ συνέχεε (ἰλ. 13, 808)· τὸ δὲ θεῖ καὶ ρεῖ εἶναι ἐνεστῶς μόνον· καὶ τὸ εο τοῦ 1 ἐνικοῦ καὶ 3 πλθ. προσώπου τοῦ παρατ. σπανίως συναϊρεῖται παρ' Ὀμηρῶ: πείξευ (1 καὶ 3 πλθ. Ὀδ. 12, 174 καὶ 196), ἀύτευ (ἰλ. 12, 160), ἀλλὰ συνήθως μένον ἀσυναϊρετον, λαμβάνεται δια συνιζήσεως ὡς μία συλλαβή: ἄφρεον (ἰλ. 11, 282), ἡγένεον (αὐτ. 4, 493), συχνότερον δὲ συναϊρεῖται εἰς τὴν μέσην φωνήν: ποιεύμενην (ἰλ. 9, 495), ἰκνεύμεσθα (Ὀδ. 24, 339), δατεῦντο (Ὀδ. 1, 112) καὶ πολ. ἄλ. (Ὁρ. Κρύγ. ἐνθα ἄνωτ. §. 34, 3, 1 καὶ ἐξῆς· παράθ. τέλος τοῦ παρόντος §. 113). Σ. Ε.

ἐξοιγνεῦσι, εἰσοιγνεῦσαν (ἀντί ἐξοιγνεύουσι, εἰσοιγνεύουσαν).
 Τὰ φωνήεντα εω, εφ, εη, εη καὶ εοι μένουσιν τούναντίον ἀσυναίρετα, ἀλλ' ὅμως πολλάκις πάσχουσι συνίζησιν (§. 26. Α. α, οἰκέιτο (ἰλ. 5, 18), φιλέωμεν (Ὀδ. 8, 42), πλέων Ὀμαρτέων (ἰλ. 24, 438)· καὶ ἄλλα· ὁμοίως εἰς τοὺς εἰς εο σχηματισμούς ἤτεον (ἰλ. 24, 437), κάλειον (Ὀδ. 8, 550) (δισύλλαβον)· ἠρίθμεον (Ὀδ. 10, 204), ἠρώγειον (ἰλ. 7, 394), ἐθρήγειον (αὐτόθι 24, 722) ἐφώρειον (Ὀδ. 22, 456)· (τρισύλλαβα) καὶ ἄλλα.

Μοναδικαὶ ἐξαιρέσεις συναιρέσεως τῶν εἰς εω καὶ εοι εἰς ω καὶ οἰ εἶναι: θαρσῶν (ἰλ. 5, 124), φιλοίη (Ὀδ. 4, 692), φοροίη (αὐτ. 9, 320) (1).

§. 114. Ἐνίοτε τὸ ε τοῦ εω ἐπεκτείνεται ἄνευ συναιρέσεως εἰς εἰ (2): *νεικέω* (ἀντί *νεικέω*), *νεικέειν* (ἀντί *νεικέειν*, *νεικεῖν*), *νεικέην* (ἀντί *νεικέην*, *νεικῆν*), *ἐτελείετο* (ἀντί *ἐτελέετο*, *ἐτελεῖτο*) καὶ πολλὰ ἄλλα.

§. 115. Τὰ εἰς οω ῥήματα ἢ συναιροῦνται: *κάκου* (προστακ. ἀντί *κάκος* ἐκ τοῦ *κακόω*), *γουνόμαι*, *γουνόσθαι*, *γουνόμενος* (ἀντί *γουνόμαι*, *γουνόεσθαι*, *γουνόμενος*), ἢ ἐπεκτείνονται ὡς καὶ τὰ εἰς αω ῥήματα (§. 112. γ'), παρεμβαλλομένου βραχέος φωνήεντος (ο πρὸ τοῦ ω): *ἀρώσων*, *ρύπώοντα*, *δηϊόων*, *δηϊόωντο*, *δηϊόωεν*· ἢ παρεμβαλλομένου μακροῦ ω: *ιδρώουσα* (ἰλ. 11, 119) (παρὰ τὸ *ιδρώσαι*) (αὐτ. 598)· καὶ συγχρόνως συστελλομένου τοῦ ἐπομένου φωνήεντος: *ιδρώοντα* (αὐτ. 18, 372), *ὑπρώοντα* (αὐτ. 24, 344).

(1). Ὁ Κρύγερος κατατάσσει ἐνταῦθα καὶ τὸ θηοῖ ο (ἰλ. 24, 418).

(2). Παράβ. §. 11, Β. γ'. τῆς παρουσίας γραμματικῆς. Σ. Β.

Ῥήματα εἰς μι.

§. 116. Ἡ ὀμηρικὴ διάλεκτος ἔχει ἀριθμὸν τινα ῥημάτων, τὰ ὅποια εἰς τινες χρόνους κλίνονται κατὰ τὴν συζυγίαν τῶν εἰς μι, ἐν ᾧ εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον λήγουσιν εἰς ω: δάμνημι, πέρνημι, βίβνημι, κέχημι, ἔλημι, δαίνουμι· πλάναμαι, γάνυμαι, κίνυμαι (παρὰ τὸ δάμνω, περάω, βαίνω, κυχάνω, ἰλάω, δαίνομαι, πελάζω, γαίω, κινέω).

Οὕτω τοῦτο συμβαίνει πολλάκις καὶ πρὸ πάντων ἐν τῷ μέσῳ ἀορ. 2 (ὡς ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ εἰς τὰ: ἔβην, ἔργων, ἔφην): ἔβλην, ἔβλητο, βλήσθαι, βλήμενος (ἐκ τοῦ βάλλω), πλῆτο (ἐκ τοῦ πελάζω), ἔβρων (ἐκ τοῦ βιβρώσκω), ἔπλωσ, πλώσ (ἐκ τοῦ πλώω), φθίμην, φθίσθαι, φθίμενος (ἐκ τοῦ φθίρω), κλύθι καὶ κέκλυθι (ἐκ τοῦ κλύω)· ἄλλο, ἄλτο, ἄλμενος (ἐκ τοῦ ἄλλομαι), ἐδέχημην, δέκτο, δέξο, δέχθαι (ἐκ τοῦ δέχομαι)· λέκτο, λέξο, λέχθαι, (κατα) λέγμενος (ἐκ τοῦ λέγω), ἔμικτο, μῖκτο ἢ μίκτο (ἐκ τοῦ μίσγω)· πάλτο (ἐκ τοῦ πάλλω), πέρθαι (ἐκ τοῦ πέρθω). Ἐν ἄλλοις χρόνοις ἐνεστῶς ὀριστ. κυχάνω, ὑποκτ. κυχείω, κυχέομεν, εὐκτ. κυχίη, ἀπαρέμ. κυχήμεναι, κυχῆναι, μετγ. κυχίεις, κυχήμενος, παρατ. ἐκίχεις καὶ ἄλ. τοιαῦτα.

§. 117. α. Τὸ 2 ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστῶτος τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ παρατατικοῦ ἔχουσιν ἐνίοτε τὴν κατάληξιν σθα: τίθησθα, φῆσθα, ἔφησθα, δίδοισθα (παράβ. §. 104).

β. Τὸ 3 πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ παρατατικοῦ καὶ τοῦ 2 ἀορίστου συστέλλει τὴν κατάληξιν σαν εἰς r, ὅπερ ἐπισυνάπτεται εἰς τὸ φωνῆεν τῆς βραχείας ῥίζης: ἔτιθεr, ἔθεr, ἔδοδοr, ἔδοr (ἀντὶ ἐτίθεσαν, ἔθεσαν, ἐδίδοσαν, ἔδοσαν)—ἔστᾶr, ἔφῦr (ἀντὶ ἔστησαν, ἔφῦσαν, παράβ. §. 110).

γ. Συνεσταλμένος τύπος τοῦ 1 ἀορίστου εἶναι τὸ: ἔστασαν

(ἀντί ἔστησαν)· καὶ τούναντίον ἐπεκτεταμένος σχηματισμὸς τοῦ παρακειμένου ἔστηκε (ἀντί ἔστατε) ⁽¹⁾.

δ'. Τὸ ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστῶτος τῆς προστακτικῆς καὶ τοῦ μέσου ἀόριστου 2 ἀποβάλλουσι τὸ σ: δαίνου, μάργαο, φάο, σύνθεο, ἔνθεο.

§. 118. Ὁ 2 ἐνεργητικὸς ἀόριστος τῆς ὑποτακτικῆς ἕνεκα μετρικῆς ἀνάγκης, ὅτε μὲν συναιρεῖται, ὅτε δὲ διαλύεται ⁽²⁾ καὶ ἄλλοτε ἐπεκτείνεται ⁽³⁾ (παράβ. §. 112)· ὧν ἕνεκα πρόσωπά τινα ἔχουσι τριπλοῦν σχηματισμὸν.

Συνηρημένα. Διηρημένα καὶ ἐπεκτεταμένα.

α. ῥιζικὸν φωνῆεν α:

ἐνικ.	στῶ	στεῶ, στεῖω· βεῖω
	στής	στήης
	στή	στήη· ἐμβήη· φήη, φθήη,
δυϊκ.	στήτον	(παρ)στήετον
πληθ.	στῶμεν	στεῶμεν (δισύλ.)· στείομεν, καταβείομεν.
	στήτε	στήετε
	στώσι(ν)	στέωσι(ν), (περι)στήωσι(ν)

β'. ῥιζικὸν φωνῆεν ε:

ἐνικ.	θῶ	θέω, θεῖω· δαμείω
	θής	θέης, θήης, θείης
	θή	θέη, θήη, ἀρήη· μεθείη
δυϊκ.	θήτον	θειετον
πληθ.	θῶμεν	θέωμεν (δισύλ.), θείομεν
	θήτε	δαμείετε
	θῶσι(ν)	θείωσι(ν), θείωσι(ν)

(1). Τινὲς γράφουσιν ἔσ τ η τ ε δηλ. ὑπολαμβάνουσιν ὡς ἀόριστον, οὕτως ὁ Bothe ἰλ. 4, 243, Θήρσιος εἰς Γραμ. §. 223 d καὶ Κρύγ. Γραμ. περὶ διαλ. §. 36. 3. 4, τούναντίον ἔσ τ η τ ε Spitzner εἰς Ἰλιάδα excurs V.

(2). Τοῦτο συμβαίνει εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ 2 ἀόριστον τῶν ῥημάτων: τ ῖ θ η μ ι, ἔ η μ ι, ἔ σ τ η μ ι, παρεντιθεμένου ε, ἀλλὰ καὶ συνιζαγομένου.

(3). Τὸ παρεμβαλλόμενον τοῦτο ε ἐκτείνεται: εἰς εἰ ἢ εἰς η, ὡς ἐκ τοῦ συνηρημένου πίνακος δηλοῦται. Σ. Ε.

γ'. ριζικὸν φωνῆεν ο:

ένικ: δῶ δῶσι(γ), δῶη
 πληθ. δῶμεν δώομεν
 δῶσι(γ) δῶωσι(γ).

§. 119. Τὸ βραχὺ ριζικὸν φωνῆεν ἐκτείνεται ἐνίοτε ἕνεκα μετρικῆς ἀνάγκης: δίδωθι, ἴληθι, τιθήμενος (1), διδοῦναι.

§. 120. Τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα εἰμί (ρίζα es, λατ. e-s-s-e) (2) ἔχει παρ' Ὀμήρῳ τοὺς ἑξῆς σχηματισμοὺς.

Ἐνεστώσ.

Ὄριστικὴ ένικ. 1 πρόσ. εἰμί, εἰμ̄
 2 " ἐσσί, εἶς
 3 " ἐστί(γ) (λατ. es-t)

πληθ. 1 " εἰμ̄έν
 2 " ἐστὲ
 3 " ἔασσι(γ) (εἰσί(γ)).

Ἰποτακτ. ένικ. 1 πρόσ. ἔω, (μετ) εἴω (3)

2 " ἔης
 3 " ἔησι(γ), ἤησι(γ), ἔη.

πληθ. 1 "
 2 "
 3 " ἔωσι(γ), ὦσι(γ).

Εὐχτικὴ ένικ. 1 " εἴη (ἐσ-ίηγ λατ. (e)s-ie-m)

2 " εἴης, ἔοις.

3 " εἴη, ἔοι

πληθ. 2 " εἴτε

3 " εἴτεγ.

(1). Μοναδικὴ εἶναι ἡ μετοχὴ αὕτη μετ' ἐκτάσεως.

(2). Ρίζα e-s, ἔθεν ἐνεστώσ ἀρχαῖος ἐ σ μ ἰ, λατ. (e) s-u-mi ἔπειτα s-u-m, καὶ κατ' ἐξομοίωσιν τοῦ σ εἰς μ ἔγινε τὸ αἰολικὸν ἐ μ μ ἰ καὶ τὰ ἔ μ μ ε ν α ἰ, ἔ μ μ ε ν, καὶ κατὰ λέπτυνσιν τοῦ σ τὸ εἰ μ ἰ το σ τοῦτο τῆς ρίζης διετηρήθη πρὸ τῶν καταλήξεων, αἵτινες ἔχουσι μ καὶ τ.

(3). Τὸ ἔ ω ἔγινεν ἐκ τοῦ ἔ σ ω, λατ. e-g-o, ἀποβληθέντος δὲ τοῦ σ, ἔμεινεν ἔ ω, καὶ συναβέρσει τὸ ἀττικὸν ὦ, λεπτυνθέντος δὲ ἔγινε τὸ εἴ ω. Σ. Ε.

Προστακ. ένικ. 2	»	ἔσσο' (τ. ε. ἔσσο)
	3	» ἔστω (λατ. esto)
πληθ. 2	»	ἔστε
	3	» ἔστων.

Ἀπαρέμφατος ἔμμεναι (ἐκ τοῦ ἔσ-μεναι), ἔμμεν, ἔμμεναι,
ἔμμεν, εἶναι.
Μετοχοχὴ ὄν. ἀρσ. ἐόν, θηλ. ἐούσα, οὐδ. ἐόν.
γεν. ἐόντος κτλ. (ρίζ. ἐόντ).

Παρατατικός.

Ὀριστική ένικ. 1	πρός.	ἦα, εἶα, ἔον, ἔσχωρ (1),
	2	» ἦσθα, ἔησθα
	3	» ἦν, ἔην, ἦην, ἦεν, ἔσκε(ν)
δυϊκ. 2	»	ἦστην
πληθ. 3	»	ἦσαν, ἔσαν* μέσος εἶατο.

Μέλλων.

»	ένικ. 1	πρός.	ἔσσομαι, ἔσομαι (2).
	2	»	ἔσσει, ἔση, ἔσσει.
	3	»	ἔσται, ἔσεται, ἔσσειται, ἔσσειται.
	πληθ. 1	»	ἔσόμε(σ)θα, ἔσόμεθ'(α)
	2	»	ἔσσεσθε
	3	»	ἔσονται, ἔσονται(αι),

Ἀπαρέμφατος

ἔσσεσθ'(αι)

Μετοχὴ

ἔσόμενος.

§. 121. Τὸ ῥῆμα εἶμι (ρίζα ι, λατ. i re) ἔχει πλὴν τῶν
συνήθων σχηματισμῶν καὶ τοὺς ἐπομένους παρ' Ὀμήρω.

(1). Παρατατικός ἀρχαιότατος ἦτο τὸ ἔσαμ.—ἔσαρ.—ἔσατ, ὅθεν
τροπῇ τοῦ σ εἰς γ, ὡς καὶ ἐν τῇ 3 κλίσει genus-eris, corpus-oris, τὸ λατ.
eram-eras-erat, κατὰ συγκοπὴν δὲ τοῦ σ ἔγειναν τὰ ἔα·εἶα ς-ἔα, καὶ μετ'
ἀυξήσεως ἦα, ἐντεῦθεν ὁ ἀττικὸς τύπος ἦν, διὰ τὸ 2 δὲ πρόσωπον: ἔα ς-
ἦα ς-ἦς, διὰ τὸ 3 ἔα-ἦ καὶ προσθήκῃ τοῦ ἐφελκυστικοῦ ν τὸ ἦν ὁ δοικὸς
ἦσ-τ-ον, ἦσ-τ-ην κτλ.

(2). Ὁ μέλλων ἔσ-σ-ο-μ-α-ι καὶ μεταγενέστερος ἔσ-ε-μ-α-ι. Σ. Ε.

Ἐνεστώς.

- Ὅριστική ἐνικ. 2 πρόσ. εἶσθα
 Ὑποτακτ. " 2 " ἔησθα
 " 3 " ἔησε(ν)
 πληθ. 4 " ἔιομεν, ἔιομεν καὶ ἔωμεν.
 Εὐκτική ἐνικ. 3 " ἔοι, εἰή καὶ εἴη.
 Ἀπρέμφατος ἔμεναι, ἔμεν' καὶ μετὰ μακροῦ ἰ: ἔμεναι
 (ἰλ. 20, 365 γράφεται καὶ ἔμμεναι καὶ
 (εἰσ)ιέμεναι Ὀδ. 22, 470).

Παρατατικός.

- Ὅριστική ἐνικ. 4 πρόσ. ἦῖα, (ἀν)ἦιον
 3 " ἦῖε(ν), ἦῖε(ν), ἔει, ἔει(ν)
 δυϊκ. 3 " ἔτην.
 πληθ. 4 " ἔομεν
 " 3 " ἦῖσαν, (ἐπ)ἦῖσαν, (ἀν)ἦιον, ἔσαν.

Μέλλων.

- Ὅριστική ἐνικ. 4 πρόσ. εἴσομαι
 Ἄοριστος.
 " ἐνικ. 4 πρόσ. εἰσάμην, εἰσάμην
 " 3 " εἴσατο, εἰσάτο
 δυϊκ. 3 " εἰσάσθην.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ (*).

α. Τὸ ῥῆμα *φῆμι* (ρίζα *φα*—*φάναι*=λατ. *fa—ri*) ἔχει πλὴν τῶν συνήθων καὶ τοὺς ἐπομένους σχηματισμούς.

Ἐνεργητικὸν — Ἐνεστῶς.

Ὅριστικὴ ἑνικ. 2 πρὸς. *φῆσθα*.

Ἰποτακτικὴ " 1 " *φῶ*,

2 " *φῆη*

Εὐκτικὴ πλ.θ. 1 " *φαῖμεν*

Παρατατικός.

Ὅριστικὴ ἑνικ. 1 πρὸς. *φῆν*,

2 " *φῆς, φῆσθα, ἔφρησθα*,

3 " *φῆ, (ῆ)*

πλ.θ. 1 " *φᾶμεν*,

3 " *ἔφασαν, φάσαν, ἔφαν, φάν*.

Μέσος — Ἀόριστος.

Ὅριστικὴ πλ.θ. 2 πρὸς. *ἐφάσθε ἀντὶ ἔφασθε*

Προστακ. ἑνικ. 2 " *φάο*,

3 " *φάσθω*

πλ.θ. 2 " *(ἀπο)φάσθε*.

β. Τὸ ῥῆμα *ἔημι* (ρίζα *Fe, ι-Fe*—*ἔ-ε-μι*=*ἔημι*=λατ. *ja-c-i-o*) ἔχει παρ' Ὀμήρῳ εὐχρήστους τοὺς ἐξῆς σχηματισμούς.

Ἐνεστῶς.

Ὅριστικὴ ἑνικ. 2 πρὸς. (*μεθ*) *ἔεις, ἰεῖς*

" 3 " *ἔει, ἰεῖ, ἔησι(ν)*.

πλ.θ. 2 " (*καθ*)*ἴετε*.

3 " *ἰεῖσι*.

Ἰποτακτ. ἑνικ. 3 " (*μεθ*)*ἔησιν*

(*) Προσετέθησαν τὰ ἐξῆς ῥήματα διὰ τε τὴν συχρὴν χρῆσιν καὶ τοὺς ποιητικὸν αὐτῶν σχηματισμούς, τοὺς ὁποίους ἔχουσι παρ' Ὀμήρῳ. Σ. Ε.

Εὐκτική " 2 " (ἀν)είης
 Ἀπαρέμφ. " " ἴεμεναι, ἴεμεν.
 Μετοχή ἀρσ. " " (ἀφ)είεις.

Παρατατικός.

Ὅριστική ἐνικ. 1 πρόσ. (προ)ἴειν,
 2 " (προ)ἴεις
 3 " ἴει
 πληθ. 3 " ἴειν, (ξύν)ιον (ἰλ. 4, 273).

Μέλλων.

Ὅριστική ἐνικ. 3 πρόσ. (ἀν)έσει.
 Ἀπαρέμφ. " " ἦσειν, (μεθ)ησέμεναι-ησέμεν.
 Ἀόριστος.

Ὅριστική ἐνικ. 1 πρόσ. ἔηκα, (καθ)έηκα καὶ (ἀν)εσα,
 (ἐν)ἦκας, ἦκεν.
 πληθ. 3 " ἴειν.

Ἰποτακτ. ἐνικ. 1 " (μεθ—ἐφ)είω,
 " 3 " ἦσιν, ἔη (ἀν—ἀφ)ήη.
 Ἀπαρέμφ. " " ἔμεν (ἐξέμεν),

γ'. Εἶδω τὸ ἡξεύρω ἔχει πλὴν τῶν συνήθων καὶ τοῦ ἐξῆς
 σχηματισμοὺς παρ' Ὀμήρω.

Παρακείμενος.

Ὅριστική ἐνικ. 2 πρόσ. ἦδης
 πληθ. 1 " ἴδμεν
 " 3 " ἴσᾶσι, ἴσᾶσι(ν).

Ἰποτακτ. ἐνικ. 1 " ἰδέω καὶ εἰδέω,
 2 " εἰδῆς
 3 " εἰδῆ

πληθ. 1 " εἶδομεν
 2 " εἶδετε
 3 " εἰδῶσιν

Εὐκτική ἐνικ. 3 εἰδείη

Ἀπαρέμφ. " " ἴδμεν, ἴδμεναι

Μετοχή ἀρσ. " " εἰδῶς—εἰδῶσα (§. 13, Γ. 6. σ.)

Ἵπερσυντελικός.

- Ὅριστική ἐνικ. 1 πρόσ. ἤδειν, ἤδεα
 2 " ἤδησθα, ἠείδης
 3 " ἤδεεν, ἤδη, ἠείδη,
 πληθ. 3 " ἔσαν

Μέλλων.

- Ὅριστική ἐνικ. 1 πρόσ. εἰδήσω
 " Μέσ. 2 " εἶσαι
 Ἀπαρέμφ. εἰδήσειν, εἰδησέμεν
 6. Ἄοριστος (1).

- Ὅριστική ἐνικ. 1 πρόσ. ἴδον, μέσ. ἰδόμην
 3 " ἴδεσκε

Μέσος Ἄοριστος ἄ. (2).

- Ὅριστική ἐνικ. 2 πρόσ. εἴσασ, εἴσω
 3 " εἴσατο, εἴσατο.

Μετοχή ἄρσ. ὄν. εἰσάμενος, εἰσάμενος

δ'. Κεῖμαι ἔχει πλὴν τῶν συνήθων καὶ τοὺς ἐξῆς σχηματισμοὺς παρ' Ὀμήρω.

Ὅριστική πληθ. 3 πρόσ. κέονται, κατακέαται, κέαται

Ἵποτακτ. ἐνικ. 3 " κῆται
 πληθ. 1 " (κατα)κείμεν

Ἀπαρέμφ. κειέμεν.

Μετοχή ἄρσ. ἐνικ. ὄν. κείων, κέων

" πληθ. " (κακ)κειότες

θῆλ. ἐνικ. " κείουσα

Παρατατικός.

Ὅριστική ἐνικ. 3 πρόσ. κέσκετο, παρεκέσκετο, κείτο,

πληθ. 3 " κέατο, κείατο

" μέλ. ἐνικ. 2 πρόσ. κείσαι

" 3 " (ἐπι)κείσεται.

(1). Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ βλ ἑ π ω.

(2). Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὁμοιάζω, φαίνομαι. Σ. Ε.